

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 117

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 februarie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 590 din 27 septembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său	2–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
8. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 18 unități administrativ-teritoriale din județul Satu Mare.....	10–28
1.001. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, privind respingerea cererii de acordare a titlului de parc industrial depusă de fondatorul Societății Agenția de Dezvoltare Locală Oradea — S.A., pentru un teren situat în municipiul Oradea, județul Bihor	29
1.002. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARC CAREI NORD — S.R.L.	29–30
1.073. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, pentru aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019.....	31–32
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 77 din 12 noiembrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	33–38
Decizia nr. 79 din 12 noiembrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	39–47

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 590**

din 27 septembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București, în Dosarul nr. 15.178/193/2016 al Judecătorei Botoșani — Secția civilă și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 137D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 242D/2017, nr. 271D/2017, nr. 273D/2017, nr. 280D/2017, nr. 334D/2017, nr. 338D/2017, nr. 360D/2017, nr. 361D/2017, nr. 377D/2017, nr. 414D/2017, nr. 448D/2017, nr. 450D/2017, nr. 453D/2017, nr. 465D/2017, nr. 600D/2017, nr. 658D/2017, nr. 659D/2017, nr. 667D/2017 și nr. 686D/2017, având ca obiect excepțiile de neconstituționalitate privind dispoziții ale Legii nr. 77/2016, excepții ridicate de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 19.775/301/2016 al Judecătorei Sectorului 3 București, în Dosarul nr. 16.300/215/2016 al Judecătorei Craiova — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.290/186/2016 al Judecătorei Beclean, în Dosarul nr. 2.871/289/2016/a1 al Judecătorei Reghin și în Dosarul nr. 17.845/302/2016 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția civilă, de Societatea OTP Faktoring ZRT din Budapesta în Dosarul nr. 15.562/280/2016 al Judecătorei Pitești — Secția civilă, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 1.134/186/2016 al Judecătorei Beclean, de Societatea Garanti Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 947/203/2016 al Judecătorei Câmpeni, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în dosarele nr. 14.759/197/2016 și nr. 17.277/197/2016 ale Judecătorei Brașov, precum și în dosarele nr. 6.033/320/2016 și nr. 7.893/320/2016/a1 ale Judecătorei Târgu Mureș — Secția civilă, de B.R.D. Groupe Sociétés Générales — S.A. din București în Dosarul nr. 17.054/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 16.737/300/2016 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă, în Dosarul nr. 6.237/306/2016 al Judecătorei Sibiu — Secția civilă, în dosarele nr. 18.486/215/2016 și nr. 16.306/215/2016 ale Judecătorei Craiova — Secția civilă și în Dosarul nr. 9.342/94/2016 al Judecătorei Buftea — Secția civilă și de Societatea Credit

Europe Ipotecar IFN — S.A. din București în Dosarul nr. 14.943/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 137D/2017, nr. 242D/2017, nr. 271D/2017, nr. 273D/2017, nr. 280D/2017, nr. 334D/2017, nr. 338D/2017, nr. 360D/2017, nr. 361D/2017, nr. 377D/2017, nr. 414D/2017, nr. 448D/2017, nr. 450D/2017, nr. 453D/2017, nr. 465D/2017, nr. 600D/2017, nr. 658D/2017, nr. 659D/2017, nr. 667D/2017 și nr. 686D/2017 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 242D/2017, nr. 271D/2017, nr. 273D/2017, nr. 280D/2017, nr. 334D/2017, nr. 338D/2017, nr. 360D/2017, nr. 361D/2017, nr. 377D/2017, nr. 414D/2017, nr. 448D/2017, nr. 450D/2017, nr. 453D/2017, nr. 465D/2017, nr. 600D/2017, nr. 658D/2017, nr. 659D/2017, nr. 667D/2017 și nr. 686D/2017 la Dosarul nr. 137D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că instanța constituțională s-a pronunțat în prealabil asupra unor critici similare celor formulate în prezentele dosare și, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba soluțiile adoptate de Curte, se impune menținerea jurisprudenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 17 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 15.178/193/2016, Judecătoria Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 137D/2017.

8. Prin Încheierea din 12 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 19.775/301/2016, Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 242D/2017.

9. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.300/215/2016, Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank

România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 271D/2017.

10. Prin Încheierea din 17 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.290/186/2016, Judecătoria Beclean a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 273D/2017.

11. Prin Sentința civilă nr. 6/2017 din 11 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.871/289/2016/a1, Judecătoria Reghin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 280D/2017.

12. Prin Încheierea din 18 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 17.845/302/2016, Judecătoria Sectorului 5 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 334D/2017.

13. Prin Încheierea din 10 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.562/280/2016, Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Faktoring ZRT din Budapesta și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 338D/2017.

14. Prin Încheierea din 10 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.134/186/2016, Judecătoria Beclean a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 360D/2017.

15. Prin Încheierea din 22 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 947/203/2016, Judecătoria Câmpeni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea Garanti Bank — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 361D/2017.

16. Prin Încheierea din 4 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 14.759/197/2016, Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 377D/2017.

17. Prin Încheierea din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 17.277/197/2016, Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 414D/2017.

18. Prin încheierile din 4 noiembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 6.033/320/2016 și nr. 7.893/320/2016/a1, Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8,

art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 448D/2017 și nr. 450D/2017.

19. Prin Încheierea din 29 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 17.054/245/2016, Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de B.R.D. Groupe Société Générale — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 453D/2017.

20. Prin Încheierea din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 16.737/300/2016, Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 465D/2017.

21. Prin Încheierea din 12 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.237/306/2016, Judecătoria Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 600D/2017.

22. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 18.486/215/2016, Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 658D/2017.

23. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.306/215/2016, Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4), (5) și (6), art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 659D/2017.

24. Prin Încheierea din 24 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.342/94/2016, Judecătoria Buftea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 3, art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 667D/2017.

25. Prin Încheierea din 11 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 14.943/233/2016, Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea nr. 77/2016. Excepția a fost ridicată de Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. din București și formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 686D/2017.

26. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii arată, în esență, că dispozițiile Legii nr. 77/2016 contravin atât art. 1 alin. (3) din Constituție prin consacarea dreptului debitorilor de a da în plată, cât și art. 1 alin. (4) coroborat cu art. 126 alin. (1) din Constituție, întrucât legiuitorul a încălcat autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești prin care au fost respinse acțiunile în constatarea caracterului abuziv al

clauzelor contractuale sau prin care au fost respinse contestații la executare formulate în procedura executării silit.

27. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (5) privind securitatea juridică se arată că dispozițiile de lege criticate contravin principiului neretroactivității, exigențelor de calitate a legii, stabilității juridice și respectării drepturilor dobândite și a intereselor legitime. Se arată că modificarea/reșezarea riscurilor asumate prin contract sau chiar modificarea prețului agreat de părți nu poate avea loc printr-o ingerință a legiuitorului în economia contractului, ci doar în ipoteze excepționale, de rupere a echilibrului contractual, ce trebuie cercetate pentru fiecare contract în parte de către instanța judecătorească. Se apreciază că art. 8 din lege încalcă principiul securității raporturilor juridice, al legalității și al statului de drept. Se mai arată că previzibilitatea impunea menținerea aceluiași efecte ale contractului de credit cu cele pe care părțile le-au prevăzut sau ar fi putut în mod rezonabil să le prevadă la momentul încheierii contractului; or, transformarea bunului din garanție imobiliară în mijloc de plată cu efect liberatoriu pe parcursul derulării contractului de credit, fără acordul creditorului, încalcă accesibilitatea și previzibilitatea legii.

28. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 11 și 20 din Constituție se arată că legea criticată nu respectă principiul securității juridice și cerințele de calitate a legii, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

29. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 15 alin. (2) din Constituție, se arată că prin reglementarea cu titlu obligatoriu a mecanismului dării în plată, în cazul contractelor încheiate înainte de intrarea în vigoare a legii, legiuitorul a intervenit într-o situație juridică ale cărei efecte au fost epuizate încă de la momentul încheierii contractului de credit, drept care dispozițiile art. 8 alin. (5) și art. 11 din lege sunt neconstituționale. În același sens se arată că principiul neretroactivității legii civile este încălcat atât timp cât se conferă debitorilor executați silit posibilitatea de a cere instanței constatarea ștergerii unor datorii rezultate din contracte de credit declarate scadente anticipat, cu mult înainte de intrarea în vigoare a legii. Mai mult, după darea în plată forțată a bunului imobil, creditorul trebuie să preia toate costurile de administrare, conservare, valorificare aferente proprietății, devenind în același timp și garant în favoarea debitorului în situația în care acesta a constituit garanții reale asupra imobilului sau alte sarcini, efecte inexistente la data încheierii contractului de credit. Astfel, legea nu face diferența între *facta praeterita*, *facta pendentia* și *facta futura*.

30. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție se arată că în urma ștergerii creanței ipotecare prin darea în plată a bunului imobil, creditorul ipotecar diligent, care și-a constituit o garanție, dobândește o situație juridică inferioară altor creditori care, deși nu au o garanție, pot urmări bunuri mobile și imobile prezente și viitoare ale debitorilor până la satisfacerea întregii creanțe. Se mai precizează că art. 1, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) și art. 7 alin. (4)–(6) din lege au un caracter discriminatoriu, întrucât se aplică numai consumatorilor care îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 4 din lege, iar ceilalți consumatori nu se pot bucura de beneficiile acestui act normativ.

31. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (1) și (3) și art. 24 din Constituție, se arată că art. 4 și 7 din lege dau dreptul debitorilor să schimbe obiectul, prețul, riscul contractului după bunul lor plac și în lipsa verificărilor prealabile privind îndeplinirea condițiilor obiective și subiective pentru aplicarea „protecției”. Se mai arată că art. 4 și art. 7 alin. (1) din lege limitează acțiunea creditorului de a contesta starea bunului dat în plată, culpa debitorului în diminuarea valorii

bunului ipotecat sau starea de necesitate învederată de debitor, drept care nu se respectă cerințele accesului liber la justiție.

32. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție se apreciază că dreptul de proprietate al băncii asupra acestei creanțe este iremediabil afectat, prin efectul liberatoriu, constând în ștergerea creanței reziduale a băncii formate din diferența dintre soldul creditorului la momentul plății și valoarea imobilului, ceea ce duce la concluzia neconstituționalității art. 5 alin. (2) și art. 10 din lege. De asemenea, pentru aceleași motive este neconstituțional și art. 8 alin. (5) din lege; se mai indică faptul că se încalcă atât dreptul de proprietate al băncii, cât și al creditorului cesionar, după caz. Se ajunge la pierderea dreptului de creanță avut împotriva împrumutatului/garanților, acesta fiind înlocuit cu un drept real asupra unui imobil care are o valoare incertă. Mai mult, se poate întâmpla ca bunul imobil să nu fie transmis în patrimoniul băncii liber de sarcini, nefiind reglementată nici măcar obligația de garantare a debitorului ce apelează la procedura dării în plată a imobilului. Se mai indică faptul că, prin efectul art. 3 din lege, banca este deposedată de un bun actual, respectiv dreptul de creanță născut în temeiul contractului de credit. Se mai susține că Legea nr. 77/2016 restrânge dreptul de proprietate privată, fără ca niciuna dintre justificările cuprinse la art. 53 din Constituție să existe.

33. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 45 din Constituție se subliniază că libertatea contractuală a părților nu presupune doar libertatea acestora de a-și asuma obligații și de a dobândi drepturi, ci și libertatea de a-și asuma riscuri ale contractului, pe care trebuie să le respecte. Libertatea economică presupune un cadru economic caracterizat prin stabilitate, în care participanții pot stabili un preț al contractului prin negociere în funcție de condițiile de pe piață. Se susține că Legea nr. 77/2016 restrânge libertatea contractuală, fără ca niciuna dintre justificările cuprinse la art. 53 din Constituție să existe.

34. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 53 alin. (2) din Constituție se apreciază că art. 3 și 4 din lege permit hazardul moral al liberării discreționare de datorie de către debitori aflați în situații economico-financiare care nu sunt excepționale. Astfel, se permite modificarea discreționară a prețului contractului de către debitor, ceea ce reprezintă un stimulent pentru ca acesta să nu își execute obligațiile de plată a datorii. Se mai indică faptul că legea nu urmărește un scop legitim, în sensul că vizează interese pur private, și nu generale, că adoptarea acesteia nu a fost necesară, existând la îndemâna părților contractante și alte mecanisme, precum cel al imprevizunii, și că legea nu asigură un just echilibru între interesele creditorului și ale debitorului.

35. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție se arată că legea, reglementând aspecte referitoare la proprietate, trebuia adoptată ca lege organică, și nu ordinară. Din moment ce legea criticată reglementează derogări de la Codul civil, lege organică, se subliniază că și normele derogatorii trebuiau să fie adoptate ca lege organică.

36. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 135 din Constituție se apreciază că dispozițiile de lege criticate aduc atingere principiilor libertății contractuale, întrucât procedura dării în plată, deși ar fi trebuit să aibă un caracter consensual, este lăsată exclusiv la opțiunea debitorului, nefiind, astfel, necesar consimțământul creditorului. Mai mult, legea în ansamblul său favorizează comportamentul iresponsabil al consumatorilor care, la momentul încheierii contractului de credit, trebuia să prevadă și riscurile acestuia cu privire la aprecierea/deprecierea monedei de schimb.

37. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 148 din Constituție este invocat caracterul contrar al legii cu referire la Directiva 2014/17/UE și, în special, art. 43 alin. (1) al acesteia. Se mai arată că legea criticată este contrară Directivei 2014/17/UE, aceasta din urmă reglementând într-un mod proporțional, adecvat și cu respectarea exigențelor principiului neretroactivității posibilitatea stingerii obligațiilor rezultate din contractele de credit prin darea în plată a bunului imobil.

38. **Judecătoria Botoșani — Secția civilă**, în Dosarul nr. 137D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

39. **Judecătoria Sectorului 3 București**, în Dosarul nr. 242D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

40. **Judecătoria Craiova — Secția civilă**, în Dosarul nr. 271D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

41. **Judecătoria Beclean**, în Dosarul nr. 273D/2017 și nr. 360D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, raportat la art. 15 alin. (2) din Constituție.

42. **Judecătoria Reghin**, în Dosarul nr. 280D/2017, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

43. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția civilă**, în Dosarul nr. 334D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

44. **Judecătoria Pitești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 338D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

45. **Judecătoria Câmpeni**, în Dosarul nr. 361D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

46. **Judecătoria Brașov**, în dosarele nr. 377D/2017 și nr. 414D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

47. **Judecătoria Târgu Mureș**, în Dosarul nr. 448D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. De asemenea, în Dosarul nr. 450D/2017, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

48. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 453D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

49. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă**, în Dosarul nr. 465D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

50. **Judecătoria Sibiu — Secția civilă**, în Dosarul nr. 600D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, raportat la art. 15 alin. (2) din Constituție.

51. **Judecătoria Craiova — Secția civilă**, în dosarele nr. 658D/2017 și nr. 659D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

52. **Judecătoria Buftea — Secția civilă**, în Dosarul nr. 667D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

53. **Judecătoria Galați — Secția civilă**, în Dosarul nr. 686D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

54. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

55. **Guvernul**, în dosarele nr. 137D/2017, nr. 242D/2017, nr. 334D/2017, nr. 360D/2017, nr. 361D/2017, nr. 414D/2017, nr. 453D/2017, nr. 465D/2017, nr. 600D/2017, nr. 658D/2017,

nr. 659D/2017 și nr. 667D/2017, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016, apreciază că excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă, că dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii, că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, și a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă și că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016, este neîntemeiată.

56. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

57. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

58. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actele de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său. Dispozițiile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Prezenta lege se aplică raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor.*”

(2) *Consumatorii sunt persoanele definite de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*

(3) *Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori.*

(4) *Prevederile prezentei legi nu se aplică creditelor acordate prin programul „Prima casă”, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 368/2009, cu modificările și completările ulterioare.”;*

— Art. 3: „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.”;*

— Art. 4: „(1) *Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:*

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.”;

— Art. 5: „(1) În vederea aplicării prezentei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind și condițiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă și stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convențional al instituției de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecar, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.

(3) Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia.

(4) Cu cel puțin 3 zile libere înainte de prima zi de convocare la notarul public, părțile transmit acestuia informațiile și înscrisurile necesare încheierii actului de dare în plată.

(5) Toate costurile notariale și, după caz, ale executorului judecătoresc sau ale avocatului se suportă de către debitor.”;

— Art. 6: „(1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari.

(2) În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanții personali sau ipotecari.

(3) Demersurile prevăzute la art. 5 și art. 7—9 pot fi întreprinse și de codebitori, precum și de garanții personali sau ipotecari ai consumatorului principal, cu acordul acestuia sau al succesoriilor săi.

(4) Acțiunea în regres împotriva debitorului principal va putea fi formulată numai după stingerea integrală a datoriei izvorând din contractul de credit, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.”;

— Art. 7: „(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(6) În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrisurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.”;

— Art. 8: „(1) În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.

(2) Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul.

(3) Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(4) Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

(5) Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.”;

— Art. 10: „(1) La momentul încheierii contractului translativ de proprietate, respectiv de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, potrivit prevederilor art. 8 sau, după caz, ale art. 9, va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare.

(2) De dispozițiile prezentului articol beneficiază și codebitorul sau fideiussorul care a garantat obligația debitorului principal.”;

— Art. 11: „În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”.

59. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), alin. (4) coroborat cu art. 126 alin. (1) și alin. (5) privind statul de drept, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind tratatele internaționale în domeniul drepturilor omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 privind categoriile de legi, art. 135 privind economia, art. 136 alin. (5) privind proprietatea, art. 148 privind integrarea în Uniunea

Europeană. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

60. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește o parte dintre dispozițiile legale criticate, nu sunt respectate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, precum și din dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

61. Astfel, Curtea reține că, în ceea ce privește data încheierii contractelor de credit, acestea au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. Autorii excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv ipoteza care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și ipoteza care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

62. Faptul că în aceste cauze contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestuia, dispozițiile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

63. În continuare, Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, a constatat că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016, sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească are posibilitatea și obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor imprevizunii pentru fiecare contract de credit în parte. Curtea a mai reținut că, în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor imprevizunii, aceste dispoziții legale ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind îndeplinirea justiției.

64. Totodată, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, paragraful 122, Curtea a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională.

65. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Prin urmare, ținând cont de faptul că

Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, mai sus menționată, a fost pronunțată și publicată ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, precum și cea a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3), (5), (6) și art. 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, urmează a fi respinse ca devenite inadmisibile, având în vedere și faptul că autorii excepției de neconstituționalitate critică exact înțelesul normelor legale care a fost exclus din cadrul constituțional.

66. Soluția respingerii ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4 și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, este valabilă și în condițiile în care, în prezentele cauze, acestea sunt criticate și din perspectiva altor standarde constituționale decât cele prin raportare la care Curtea a reținut neconstituționalitatea lor, dar avute în vedere de instanța constituțională în considerentele Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, respectiv dispozițiile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44, 45, 53, art. 135 alin. (2) lit. b) referitor la economie și în art. 148 din Constituție. Curtea a reținut conformitatea dispozițiilor art. 3, 4, 8 și 11 din Legea nr. 77/2016 cu normele fundamentale mai sus menționate, precum și lipsa incidenței dispozițiilor art. 53 din Constituție. Plecând de la această constatare și în urma examinării criticilor formulate de autoarele excepției din perspectiva acestor dispoziții constituționale, se impune menținerea soluției pronunțate în prealabil. De altfel, jurisprudența ulterioară a Curții a confirmat această soluție; în acest sens fiind Decizia nr. 696 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017, Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 28 noiembrie 2017, și Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1015 din 21 decembrie 2017.

67. Astfel, în ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că „Indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei imprevizunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei imprevizunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează.”(paragraful 115).

68. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție referitor la principiul egalității, Curtea a reiterat jurisprudența sa constantă potrivit căreia noțiunea fundamentală de egalitate în fața legii nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional fundamental. Astfel, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, Curtea a precizat că „Egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat”. Cu referire

la criticile autoarelor excepției, Curtea a reținut că deosebirile obiective dintre categoria profesioniștilor și cea a consumatorilor sunt suficient de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

69. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea reține, în plus față de ceea ce reiese din motivarea Curții din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — în condițiile legii — legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cel al liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, că „principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.”(paragraful 16).

70. În ceea ce privește criticile aduse Legii nr. 77/2016 din perspectiva art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 108, Curtea a statuat că „Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. În concordanță cu jurisprudența sa (Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea constată că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința, dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate, și încă la nivel general, reprezintă o realitate juridică care guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015) care în art. 348 reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea constată că această critică de neconstituționalitate extrinsecă este neîntemeiată”.

71. Prin Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Curtea a constatat că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Curtea a constatat că un asemenea

mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Mai mult, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

72. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecării, prevederile directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 nu au incidență în cauză.

73. Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate încalcă autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 123, și Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, paragraful 20, Curtea constată că „darea în plată poate opera și în faza executării silită, neputându-se reține încălcarea autorității de lucru judecat al hotărârii instanței judecătorești care a încuviințat executarea silită, întrucât aceasta nu are ca obiect soluționarea fondului. Chiar și în această fază instanța poate aprecia cu privire la îndeplinirea condițiilor privind existența impreviziunii”.

74. În fine, referitor la prevederile art. 11 teza întâi, prin raportare la celelalte dispoziții ale Legii nr. 77/2016 criticate, Curtea a reținut că toate considerentele anterioare sunt aplicabile *mutatis mutandis*. În plus, reiterează cele reținute în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 cu privire la criticile aduse din perspectiva art. 44 din Constituție: „Curtea reține că în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, paragraful 19) a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atribuțiile acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau

cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind, astfel, niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. În aceste condiții, Curtea reține că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile

exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate. Prin urmare, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016.”

75. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

76. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi în privința celorlalte dispoziții din Legea nr. 77/2016,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la art. 3 teza întâi, precum și a celor ale art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 15.178/193/2016 al Judecătorei Botoșani — Secția civilă, în Dosarul nr. 19.775/301/2016 al Judecătorei Sectorului 3 București, în Dosarul nr. 16.300/215/2016 al Judecătorei Craiova — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.290/186/2016 al Judecătorei Beclean, în Dosarul nr. 2.871/289/2016/a1 al Judecătorei Reghin și în Dosarul nr. 17.845/302/2016 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția civilă, de Societatea OTP Faktoring ZRT din Budapesta în Dosarul nr. 15.562/280/2016 al Judecătorei Pitești — Secția civilă, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 1.134/186/2016 al Judecătorei Beclean, de Societatea Garanti Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 947/203/2016 al Judecătorei Câmpeni, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în dosarele nr. 14.759/197/2016 și nr. 17.277/197/2016 ale Judecătorei Brașov, precum și în dosarele nr. 6.033/320/2016 și nr. 7.893/320/2016/a1 ale Judecătorei Târgu Mureș — Secția civilă, de B.R.D. Groupe Société Générale — S.A. din București în Dosarul nr. 17.054/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 16.737/300/2016 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă, în Dosarul nr. 6.237/306/2016 al Judecătorei Sibiu — Secția civilă, în dosarele nr. 18.486/215/2016 și nr. 16.306/215/2016 ale Judecătorei Craiova — Secția civilă și în Dosarul nr. 9.342/94/2016 al Judecătorei Buftea — Secția civilă și de Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. din București în Dosarul nr. 14.943/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale art. 8 din Legea nr. 77/2016, precum și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

4. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Botoșani — Secția civilă, Judecătorei Sectorului 3 București, Judecătorei Craiova — Secția civilă, Judecătorei Beclean, Judecătorei Reghin, Judecătorei Sectorului 5 București — Secția civilă, Judecătorei Pitești — Secția civilă, Judecătorei Beclean, Judecătorei Câmpeni, Judecătorei Brașov, Judecătorei Târgu Mureș — Secția civilă, Judecătorei Iași — Secția civilă, Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă, Judecătorei Sibiu — Secția civilă, Judecătorei Craiova — Secția civilă, Judecătorei Buftea — Secția civilă și Judecătorei Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 18 unități administrativ-teritoriale din județul Satu Mare

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 18 unități administrativ-teritoriale din județul Satu Mare, după cum urmează:

- a) unitatea administrativ-teritorială Bârsău — sectoarele cadastrale nr. 31, 33, 35;
- b) unitatea administrativ-teritorială Bogdand — sectoarele cadastrale nr. 34, 48;
- c) unitatea administrativ-teritorială Botiz — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 16, 17, 18, 19, 22, 25, 32, 33, 34, 35, 76, 83;
- d) unitatea administrativ-teritorială Căuaș — sectoarele cadastrale nr. 45, 47, 49, 51, 58, 61, 62, 73, 86, 119, 130, 136, 152, 169, 170;
- e) unitatea administrativ-teritorială Ciumești — sectoarele cadastrale nr. 29, 49, 56, 58;
- f) unitatea administrativ-teritorială Craidorolț — sectoarele cadastrale nr. 95, 111;
- g) unitatea administrativ-teritorială Culciu — sectoarele cadastrale nr. 28, 35, 38, 70, 91;
- h) unitatea administrativ-teritorială Dorolț — sectoarele cadastrale nr. 30, 31, 35;
- i) unitatea administrativ-teritorială Homoroade — sectoarele cadastrale nr. 5, 6;
- j) unitatea administrativ-teritorială Lazuri — sectoarele cadastrale nr. 11, 37, 38, 47, 48, 72, 73;
- k) unitatea administrativ-teritorială Livada — sectoarele cadastrale nr. 1, 6, 15, 17, 43, 44, 79;
- l) unitatea administrativ-teritorială Moftin — sectoarele cadastrale nr. 8, 13, 37, 38, 48, 49, 64, 83, 84, 85, 88, 110, 118;
- m) unitatea administrativ-teritorială Păulești — sectoarele cadastrale nr. 20, 31, 32, 33, 34, 39, 40, 84, 85, 87, 89, 91, 112, 117, 123, 125;
- n) unitatea administrativ-teritorială Socond — sectoarele cadastrale nr. 62, 74;
- o) unitatea administrativ-teritorială Tarna Mare — sectorul cadastral nr. 26;
- p) unitatea administrativ-teritorială Valea Vinului — sectoarele cadastrale nr. 11, 17, 22, 30, 31, 32, 33, 34, 37, 38, 46, 47;
- q) unitatea administrativ-teritorială Vetis — sectoarele cadastrale nr. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 27, 35, 36, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 50, 51, 52, 53, 67, 68, 69, 71, 72, 73, 74, 87, 89, 90, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 109, 111, 112, 113, 114, 115, 117, 118, 119, 121;
- r) unitatea administrativ-teritorială Ville Satu Mare — sectoarele cadastrale nr. 28, 29, 31, 70, 86, 87, 89, 103, 117, 121, 124.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—18 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—18*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

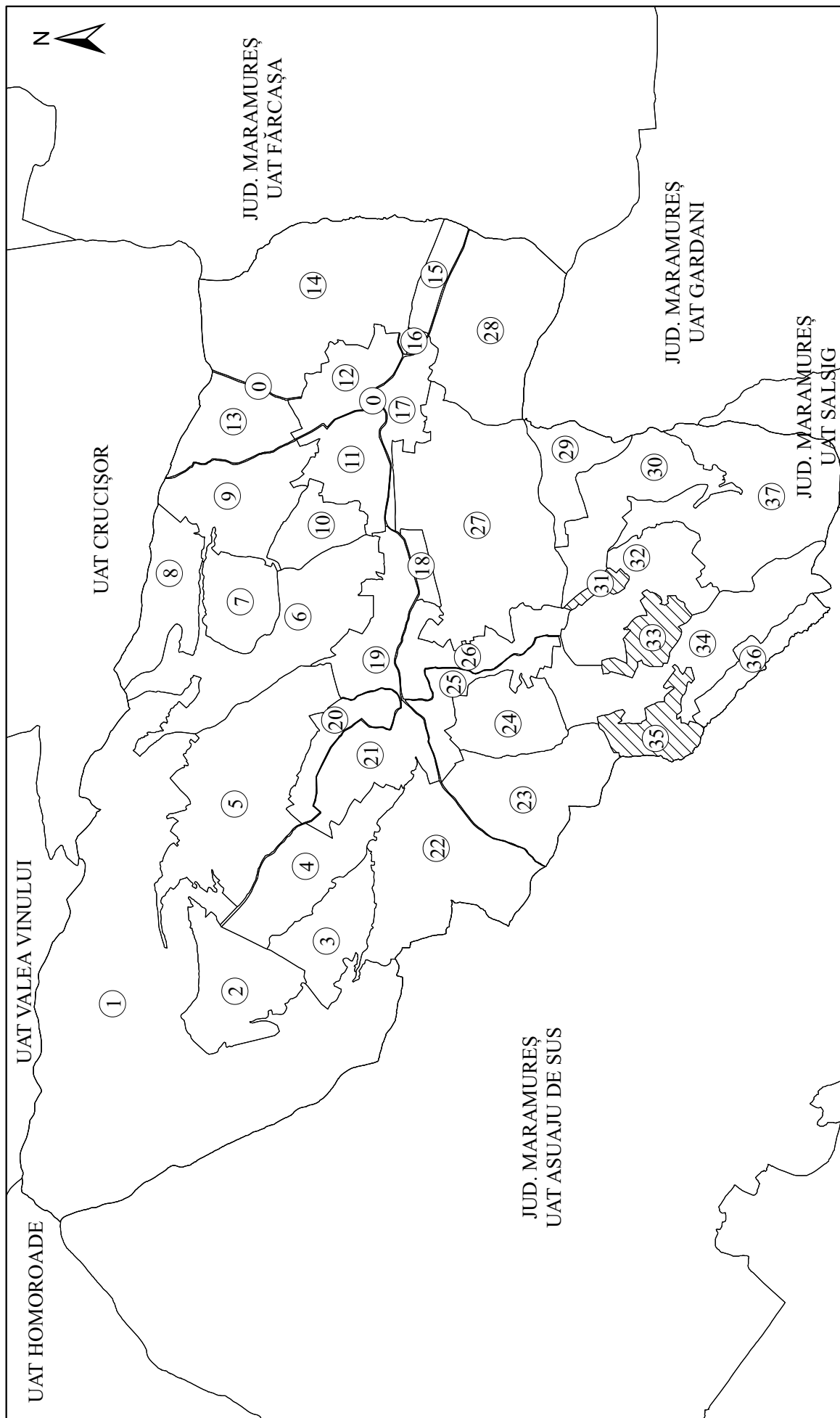
Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 7 ianuarie 2019.

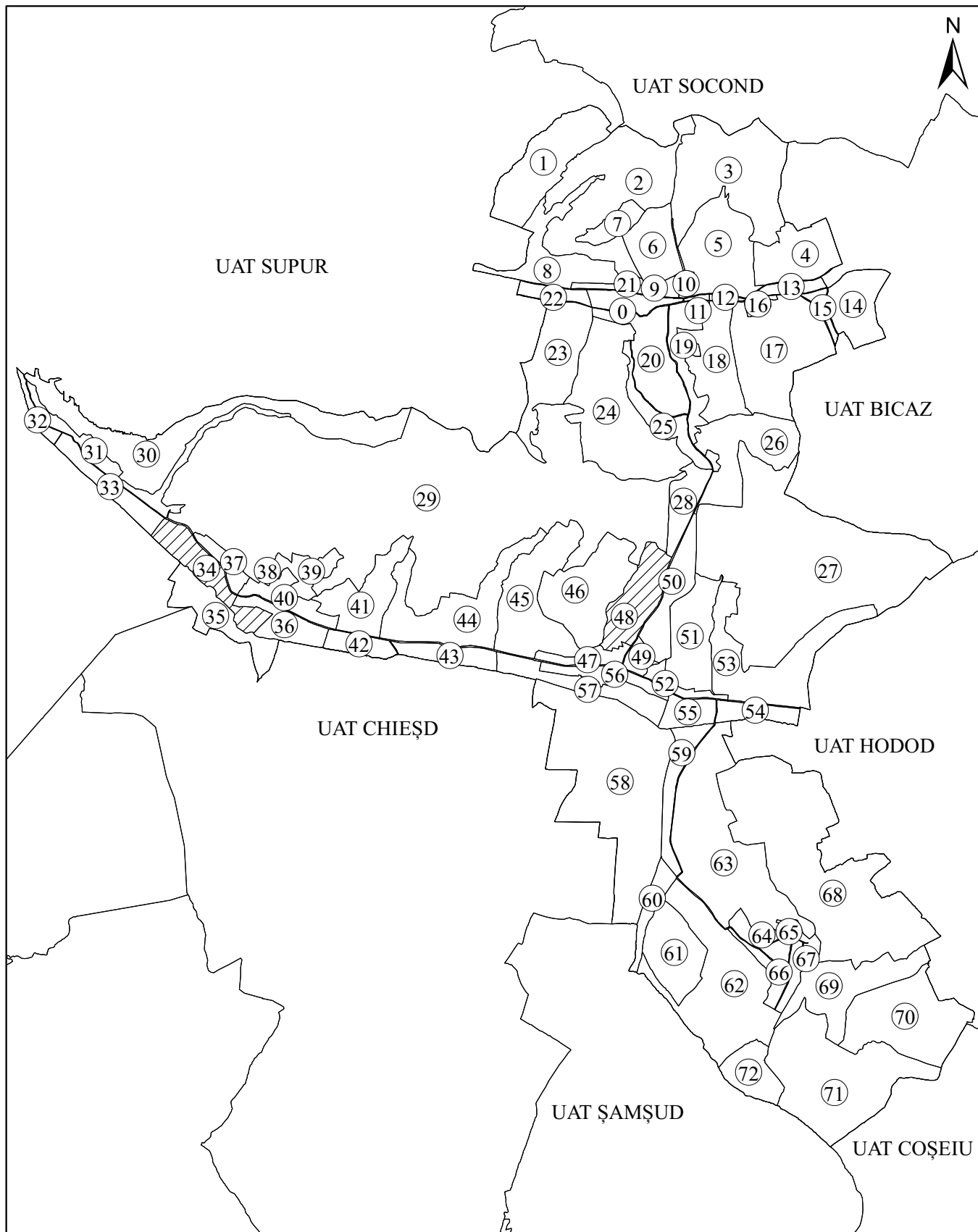
Nr. 8.

*) Anexele nr. 1—18 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: SATU MARE
 UAT: BÂRSĂU
 Sectoare: 31, 33, 35

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: SATU MARE
UAT: BOGDAND
Sectoare: 34, 48

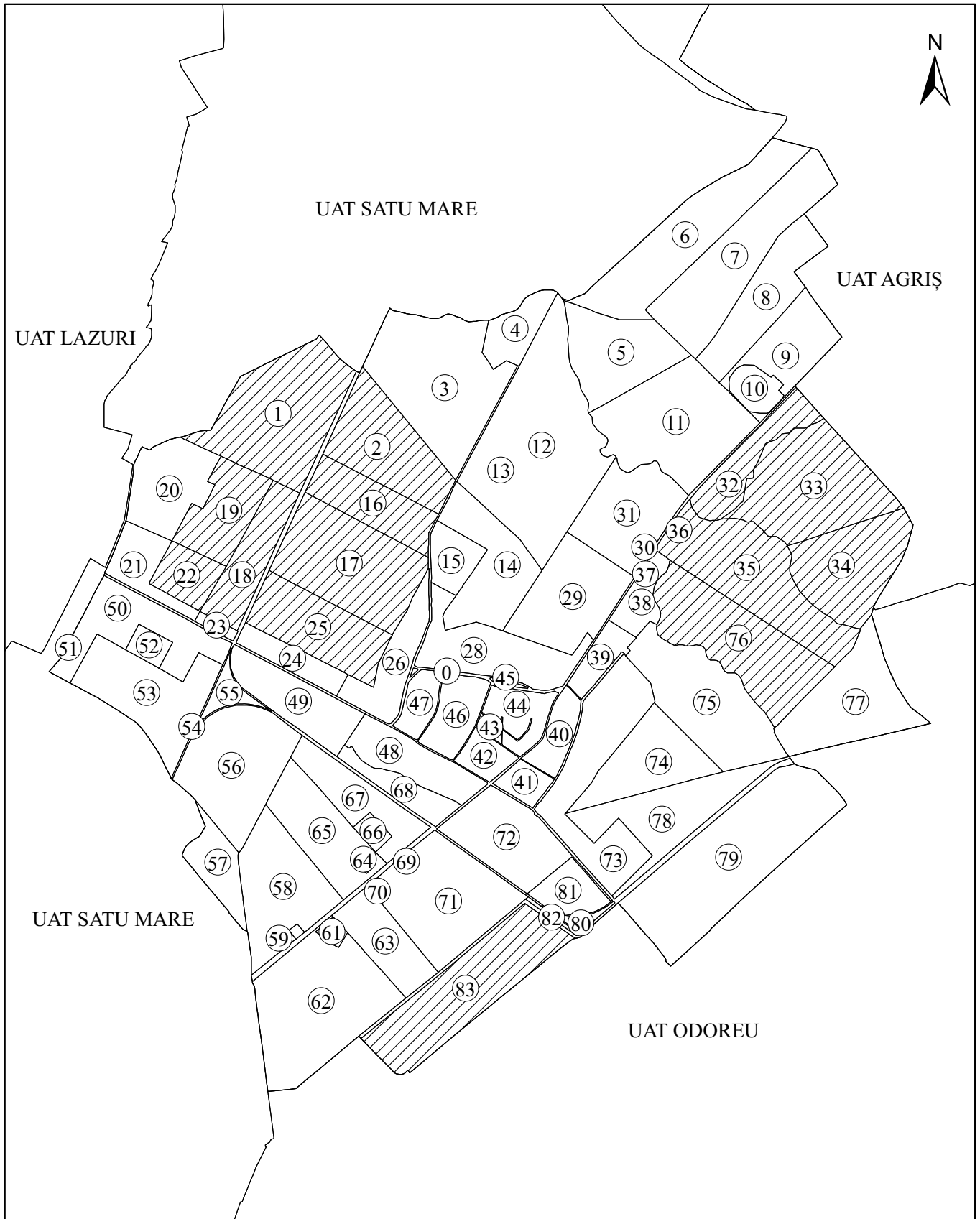

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: BOTIZ

Sectoare: 1, 2, 16, 17, 18, 19, 22, 25, 32, 33, 34, 35, 76, 83

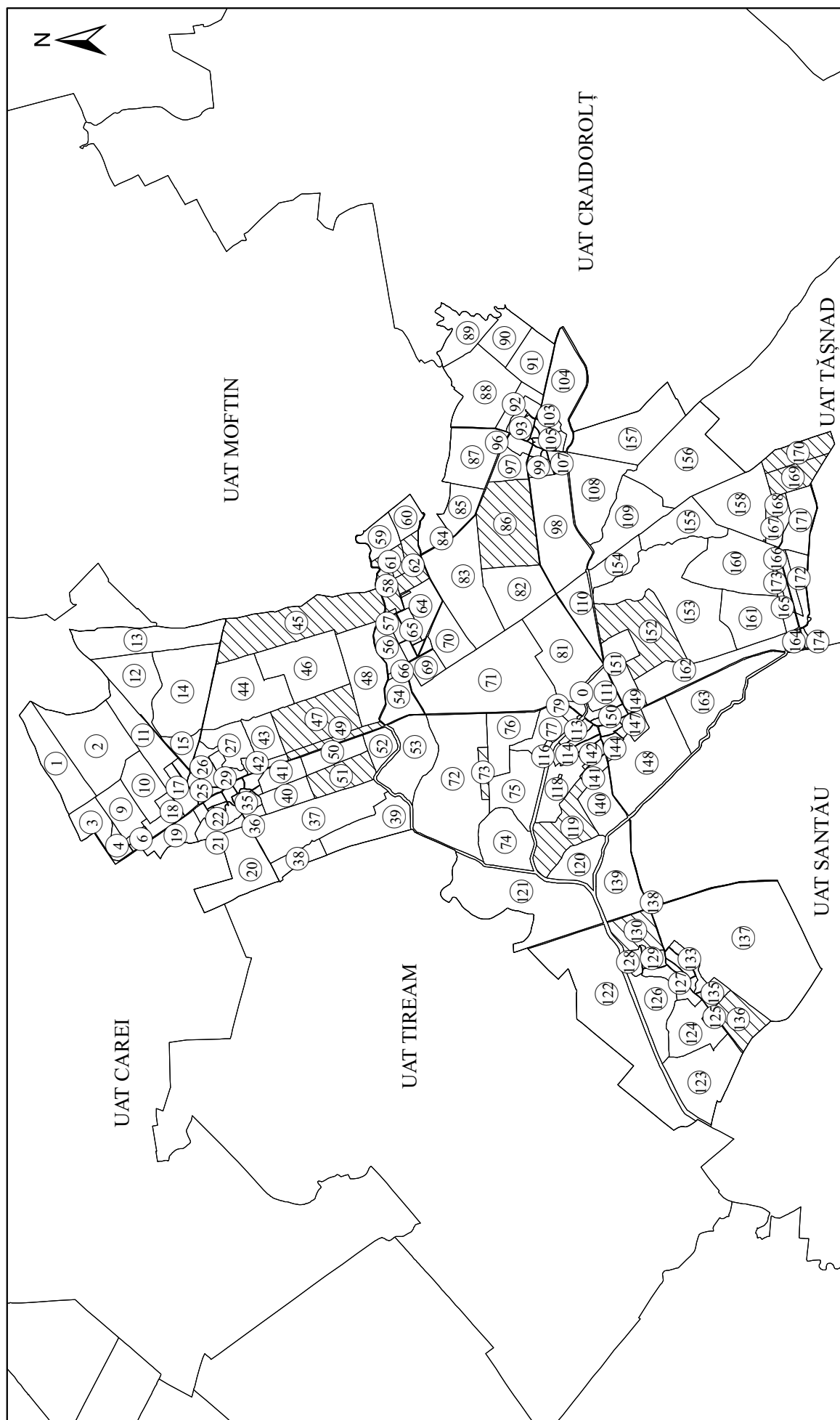

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

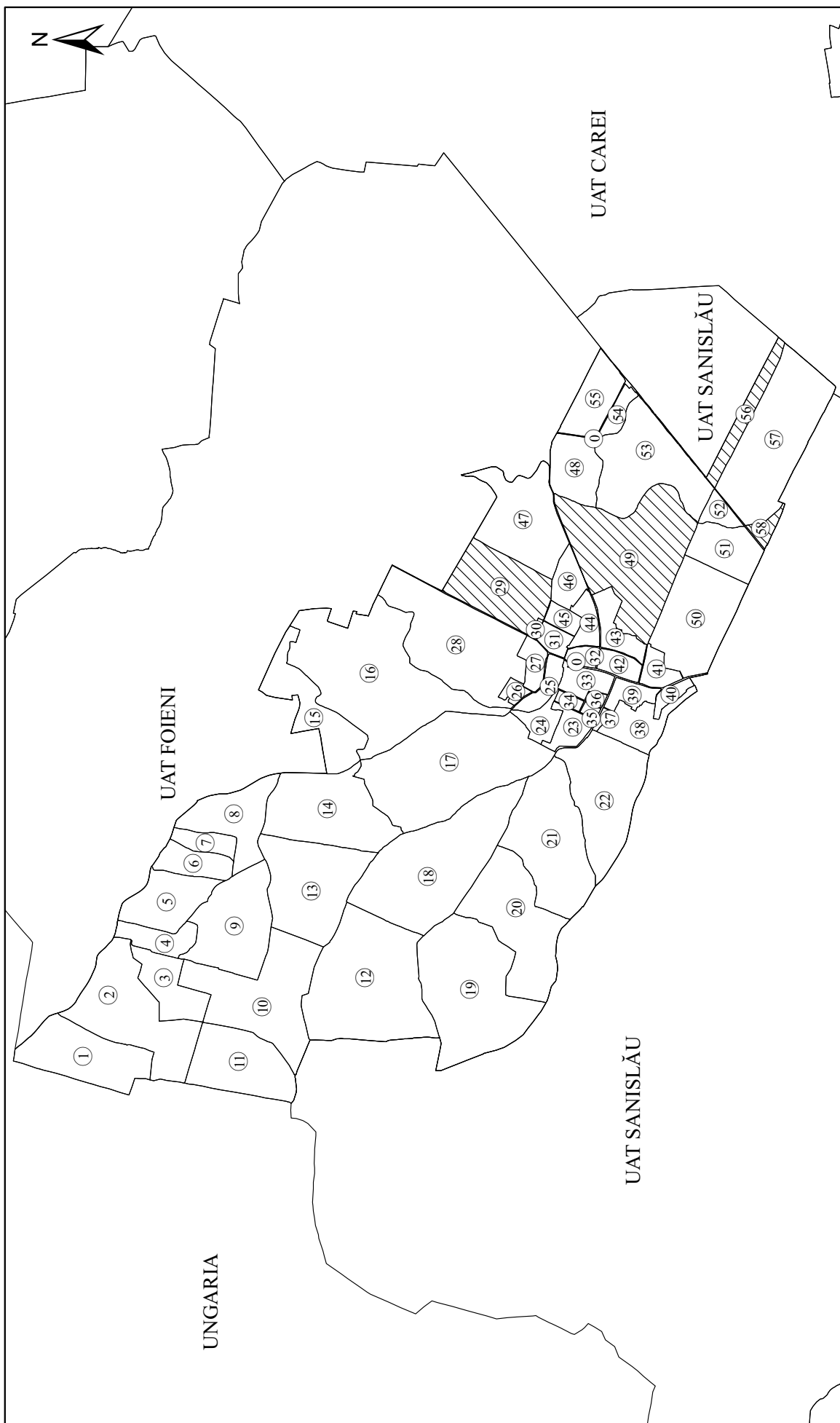
Județ: SATU MARE

UAT: CĂUUAȘ

Sectoare: 45, 47, 49, 51, 58, 61, 62, 73, 86, 119, 130, 136, 152, 169, 170

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: SATU MARE
 UAT: CIUMEȘTI
 Sectoare: 29, 49, 56, 58

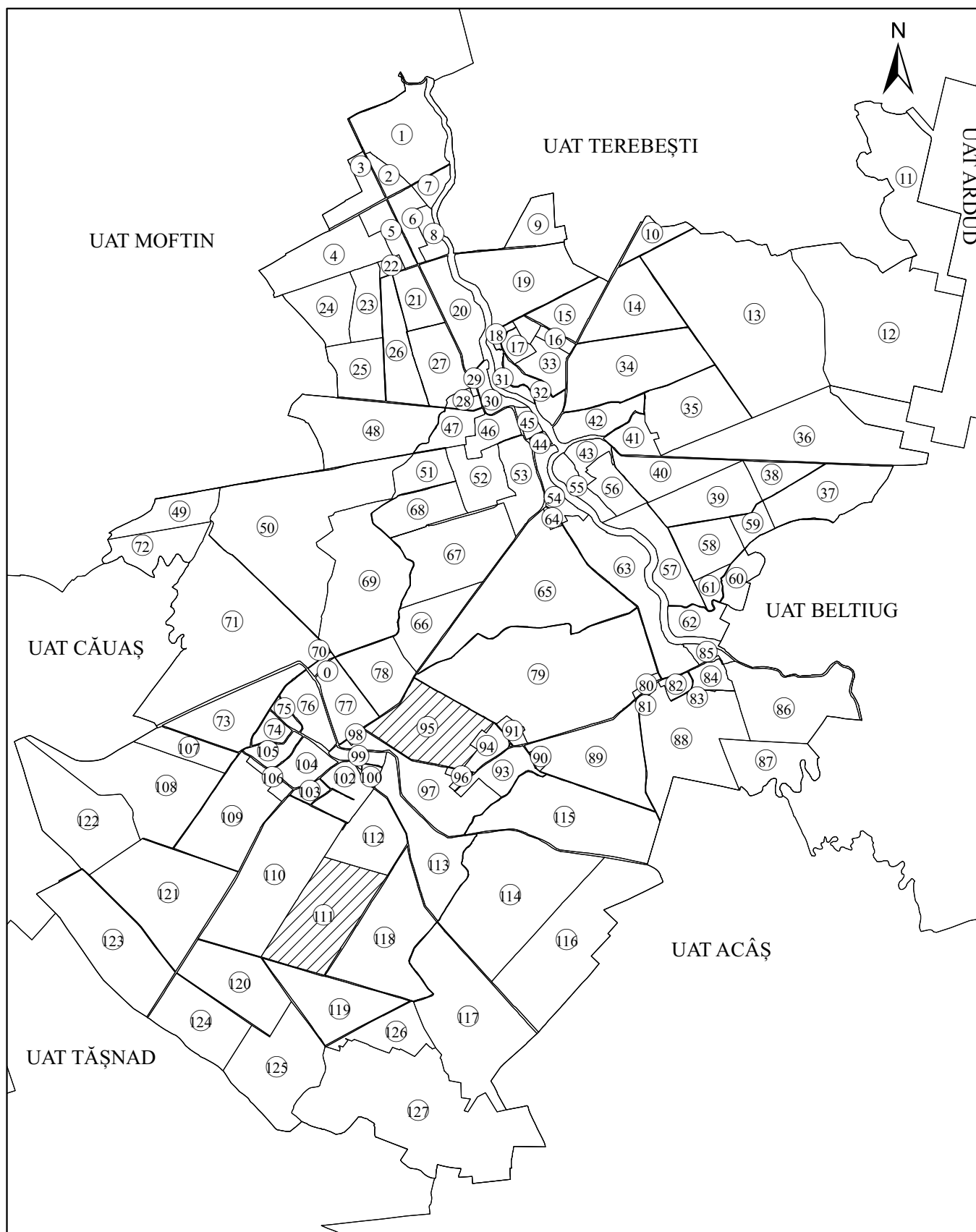

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: CRAIDOROLȚ

Sectoare: 95, 111

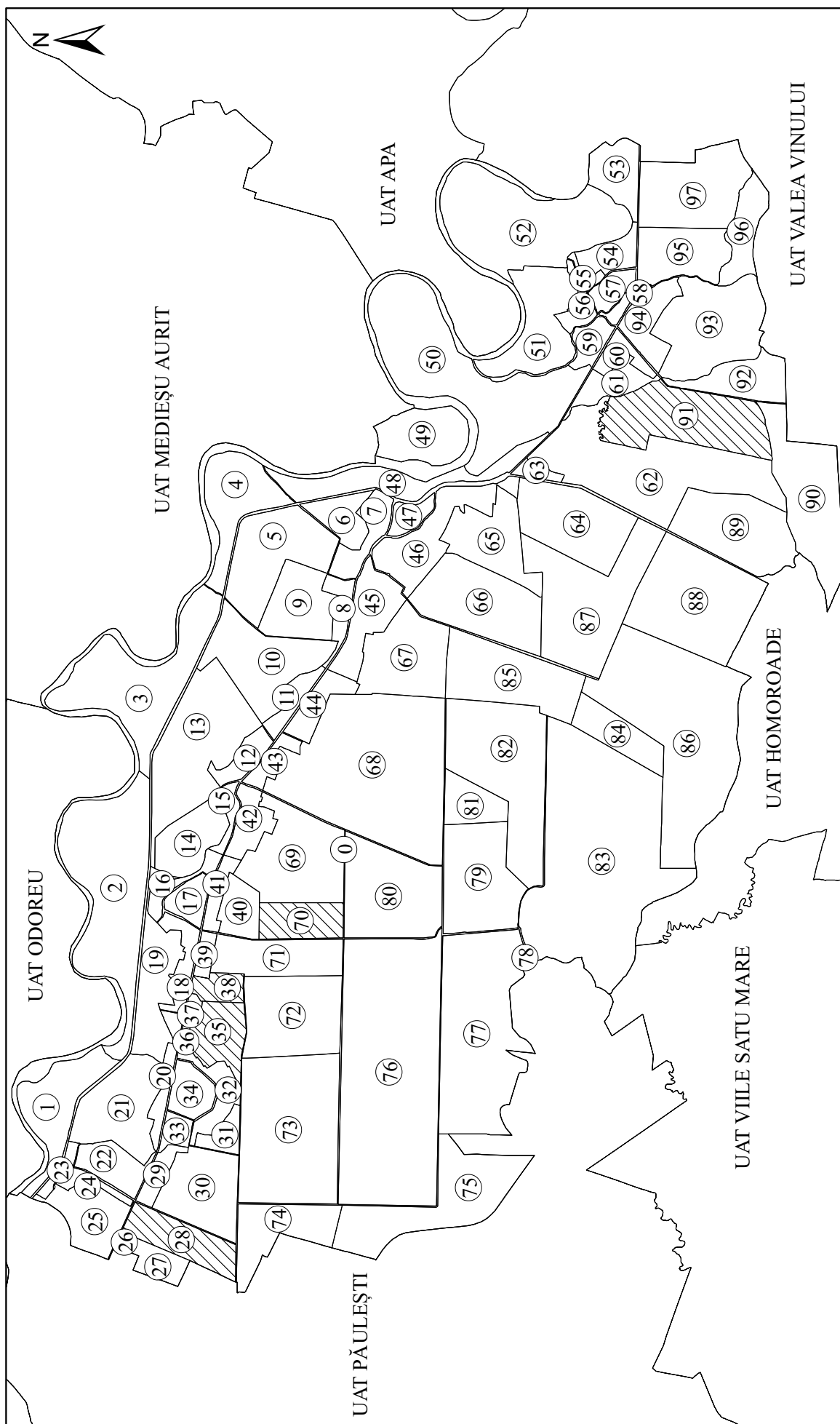

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: CULCIU

Sectoare: 28, 35, 38, 70, 91

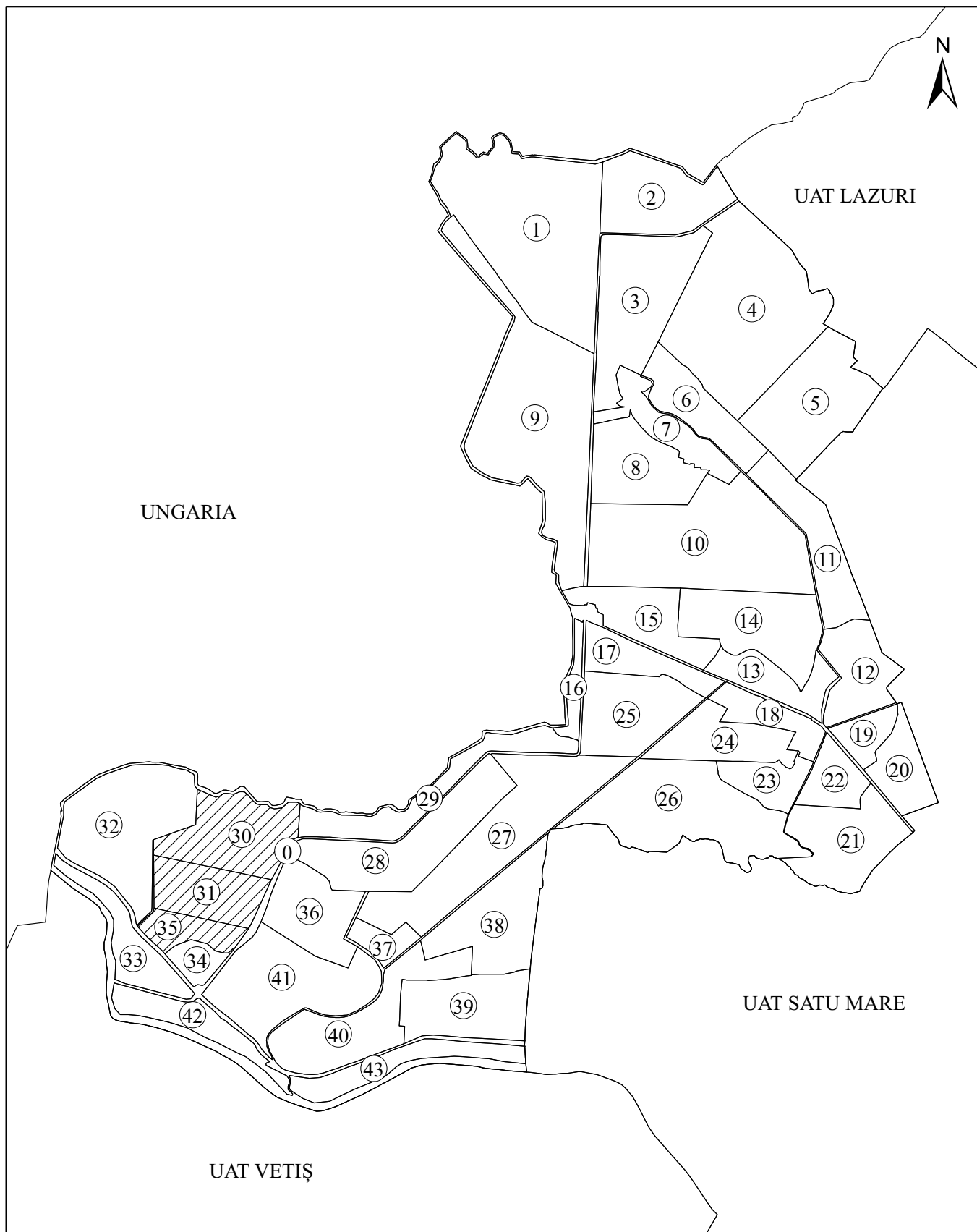

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

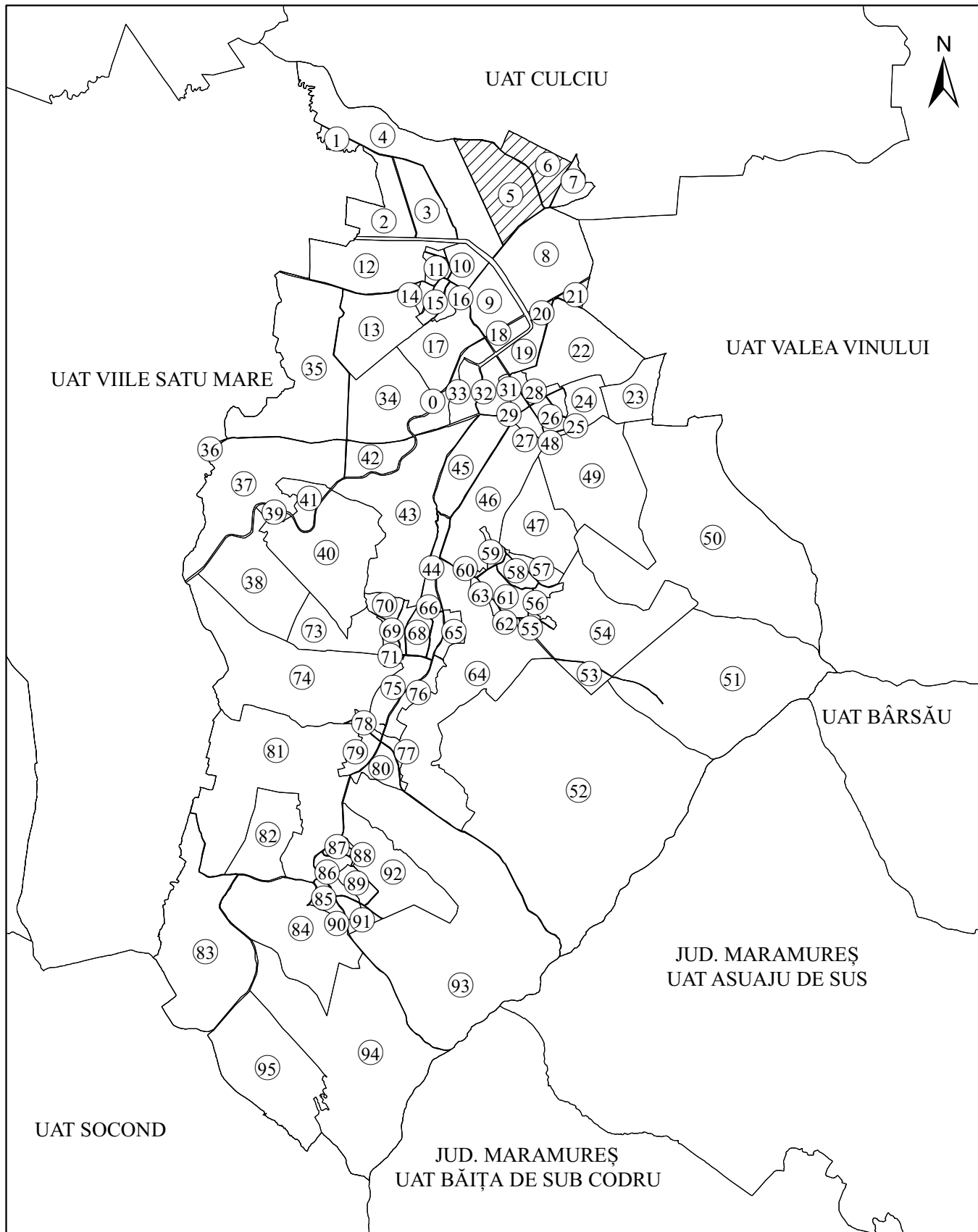
Județ: SATU MARE

UAT: DOROLȚ

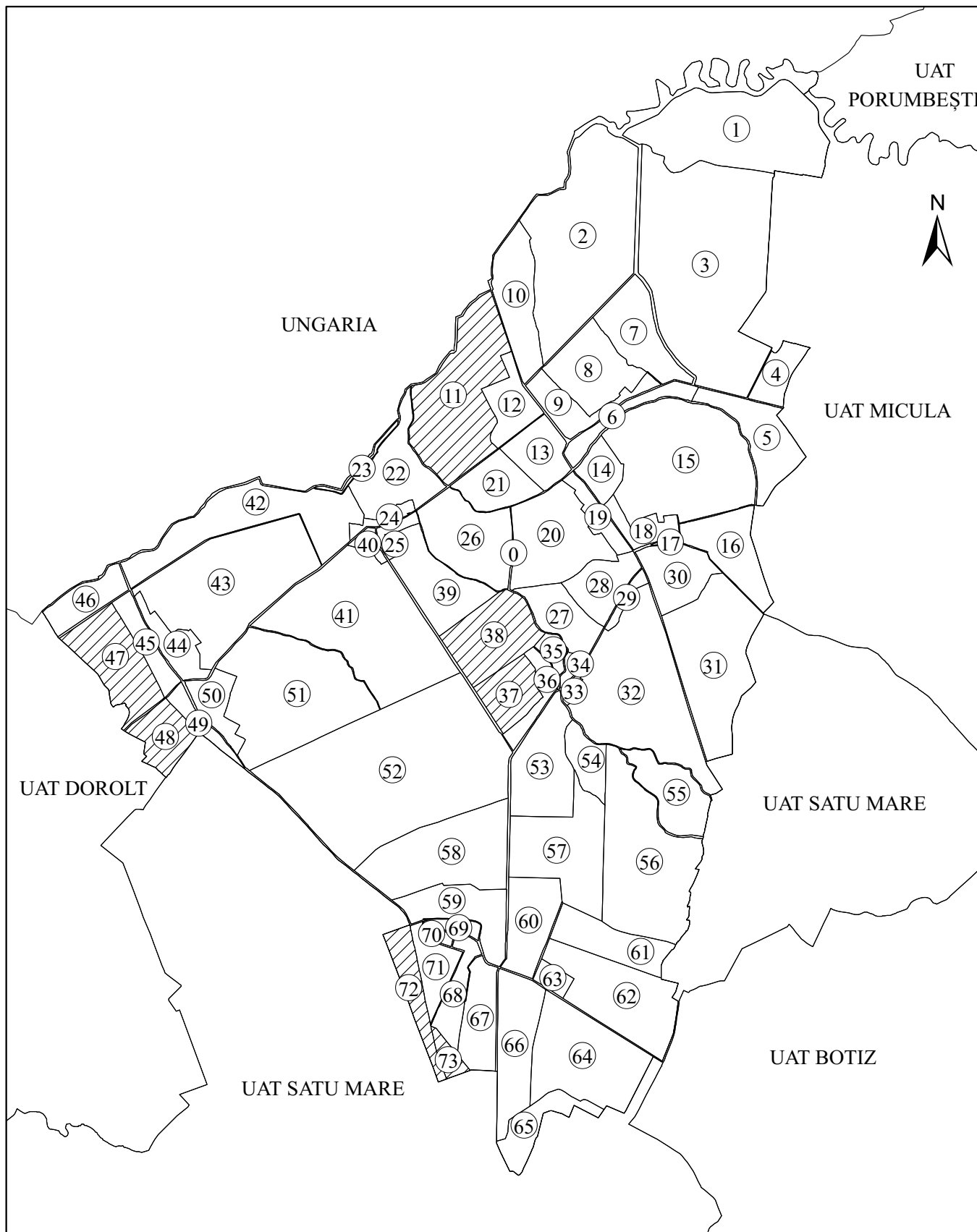
Sectoare: 30, 31, 35

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: SATU MARE
 UAT: HOMOROADE
 Sectoare: 5, 6

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: SATU MARE
UAT: LAZURI
Sectoare: 11, 37, 38, 47, 48, 72, 73

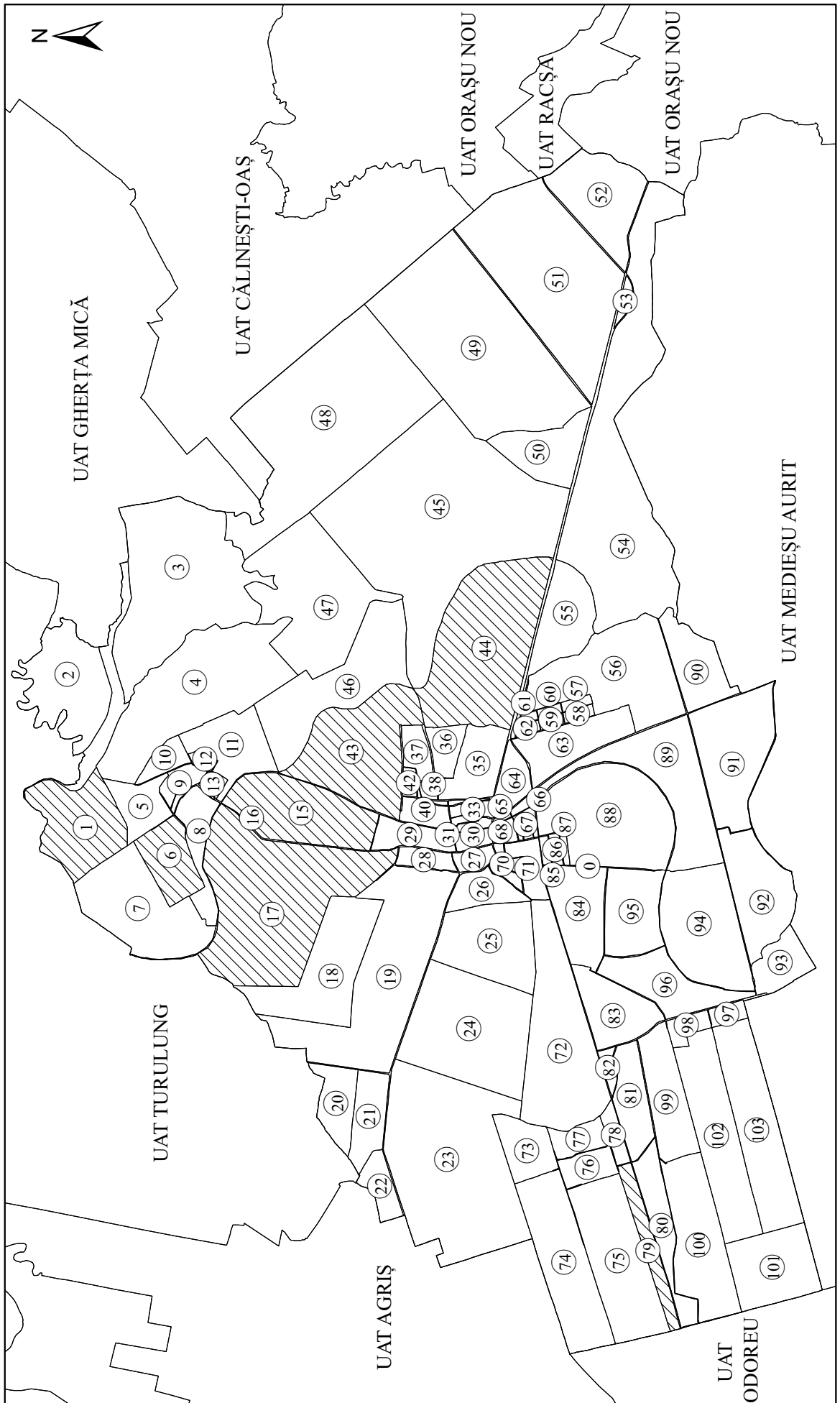

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: LIVADA

Sectoare: 1, 6, 15, 17, 43, 44, 79

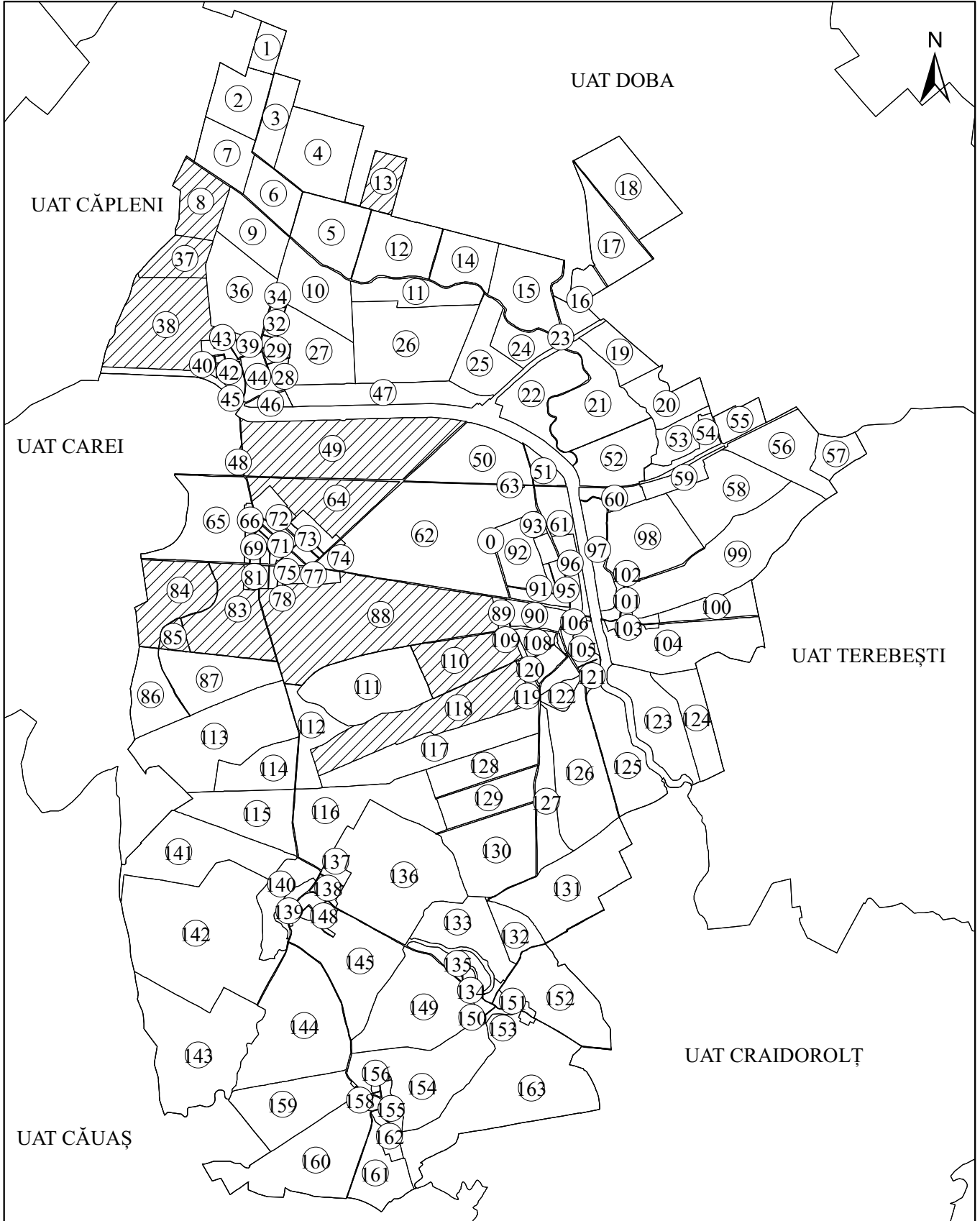

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: MOFTIN

Sectoare: 8, 13, 37, 38, 48, 49, 64, 83, 84, 85, 88, 110, 118

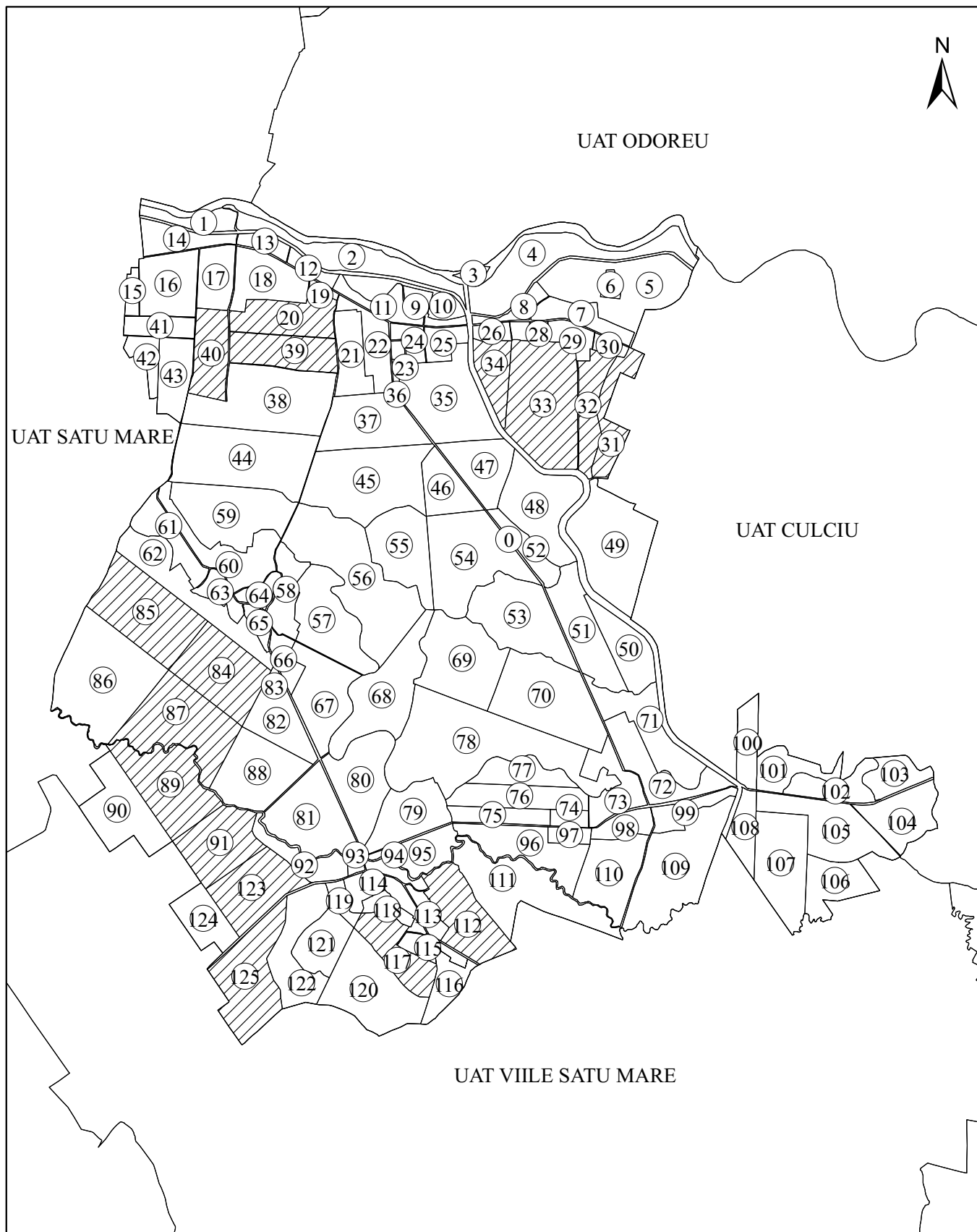

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: PĂULEȘTI

Sectoare: 20, 31, 32, 33, 34, 39, 40, 84, 85, 87, 89, 91, 112, 117, 123, 125

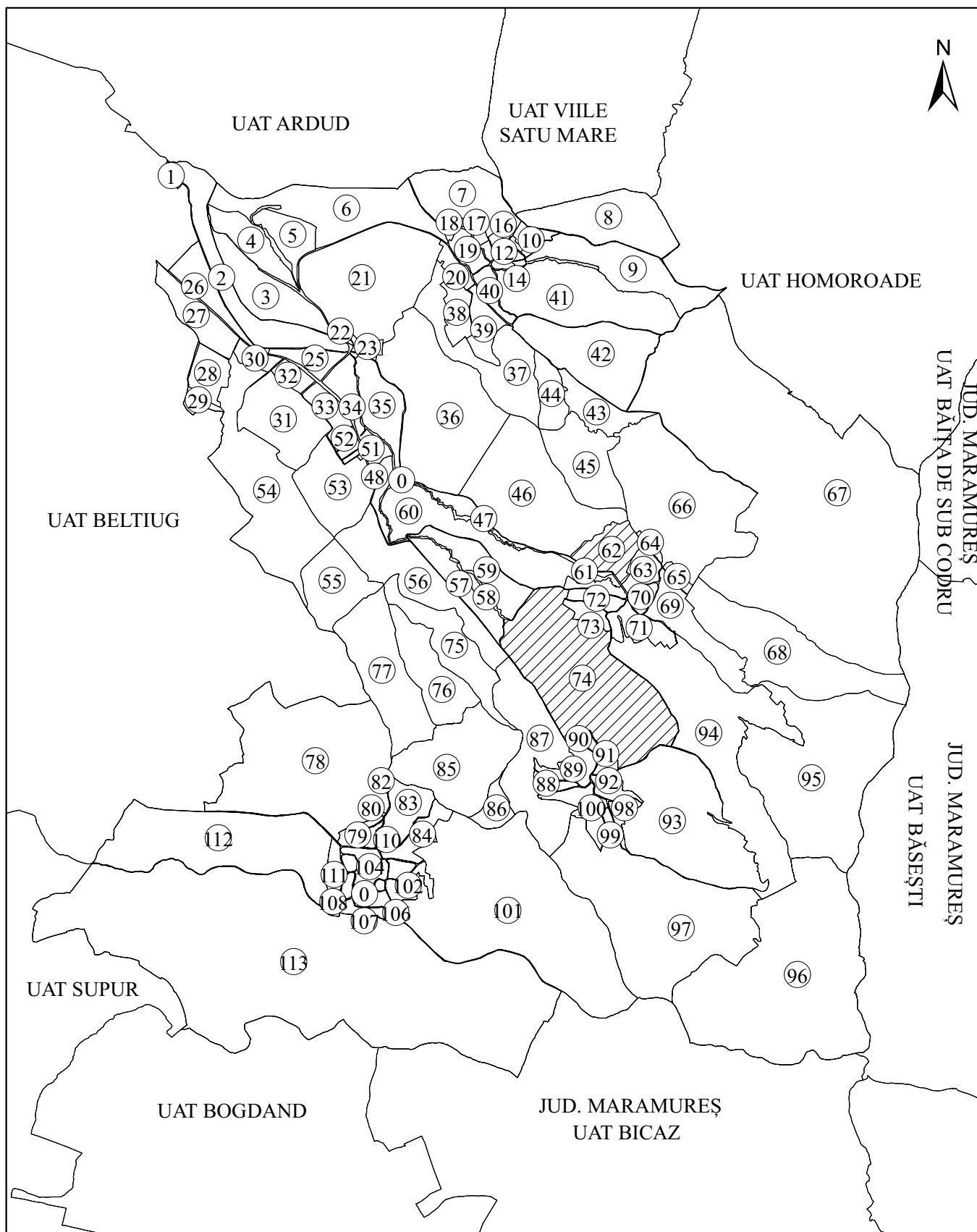

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

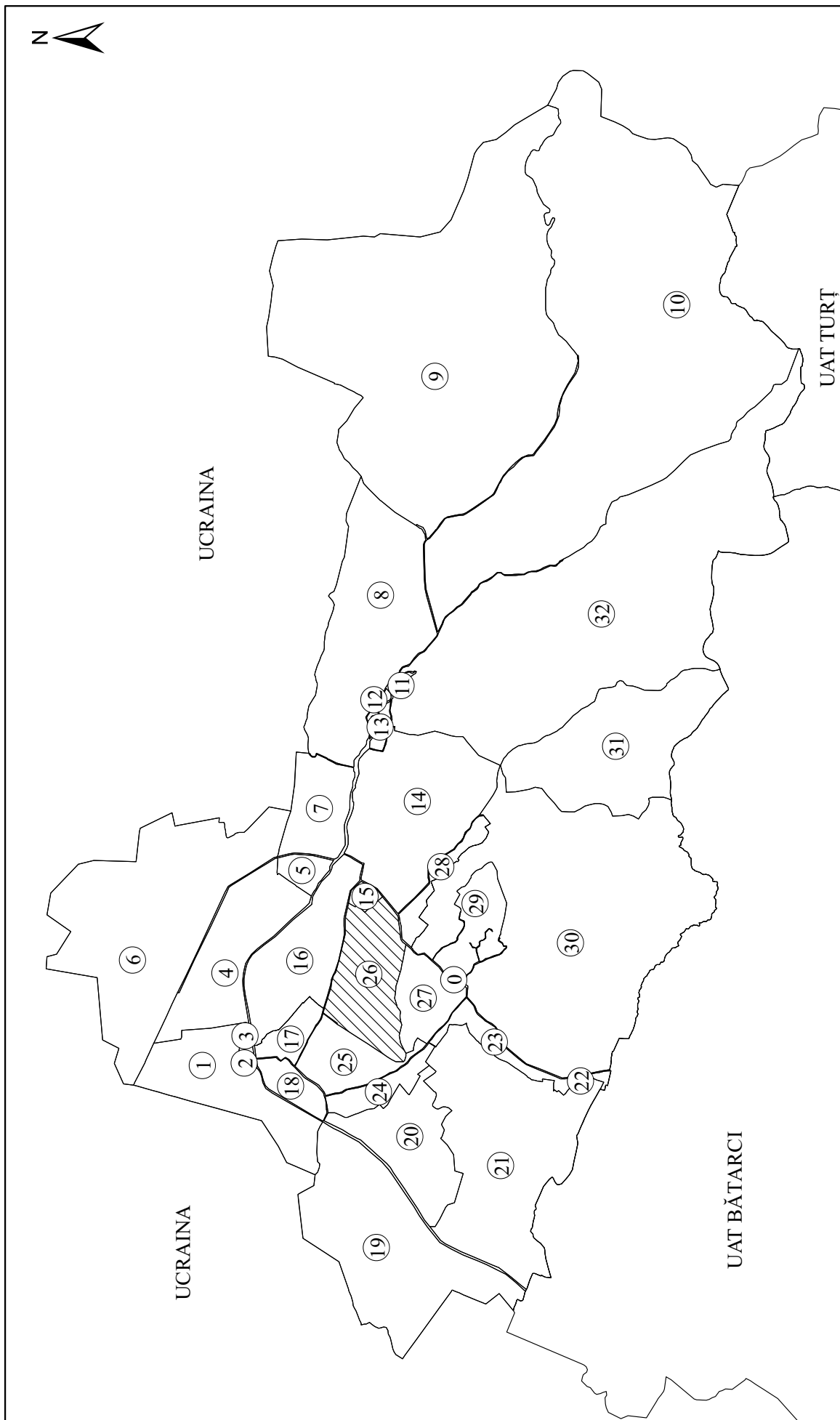
Județ: SATU MARE

UAT: SOCOND

Sectoare: 62, 74

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: SATU MARE
 UAT: TARNA MARE
 Sector: 26

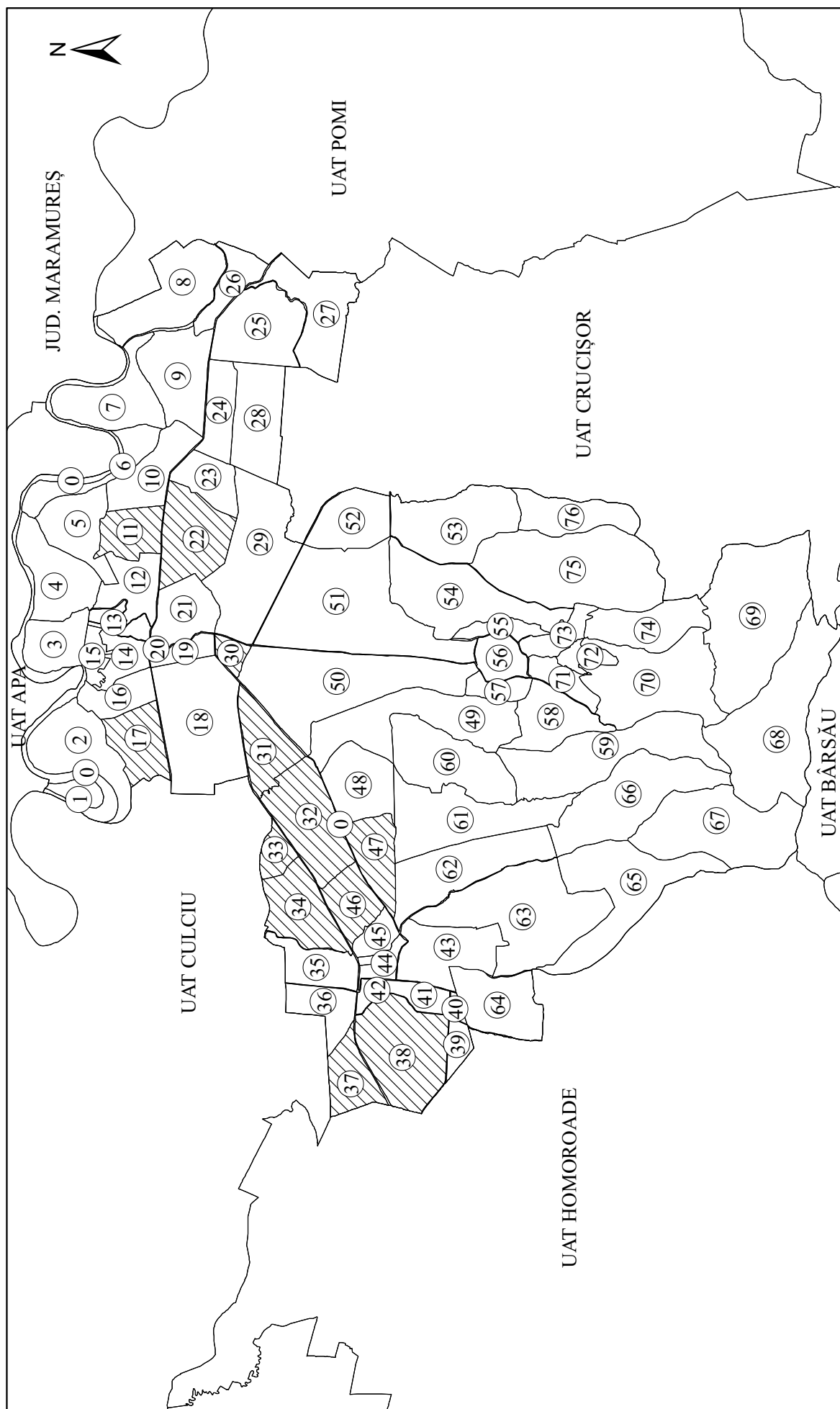

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: VALEA VINULUI

Sectoare: 11, 17, 22, 30, 31, 32, 33, 34, 37, 38, 46, 47

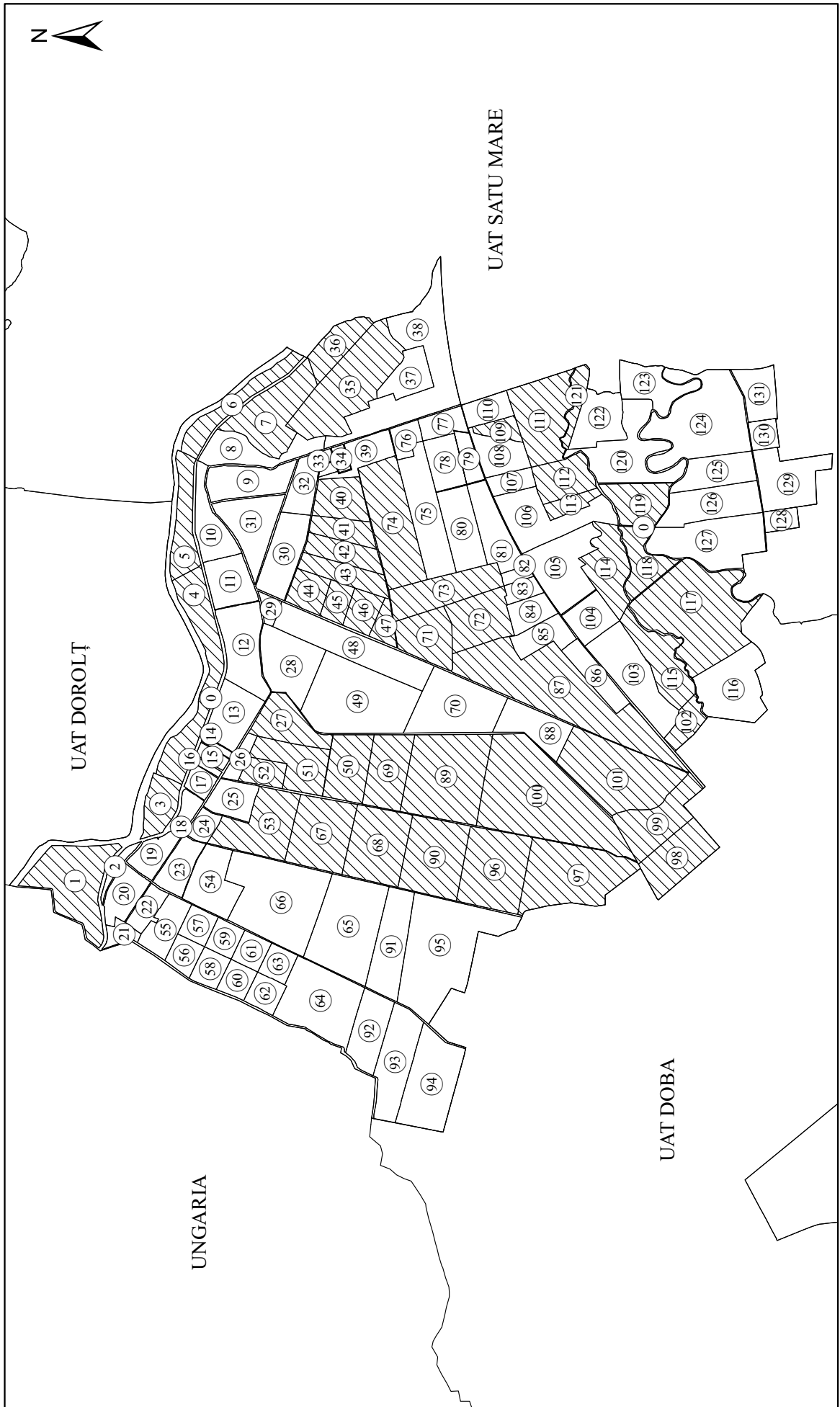

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: VETIȘ

Sectoare: 1,3,4,5,6,7,27,35,36,40,41,42,43,44,45,46,47,50,51,52,53,67,68,69,71,72,73,74,87,89,90,96,97,98,99,100,101,102,109,111,112,113,114,115,117,118,119,121

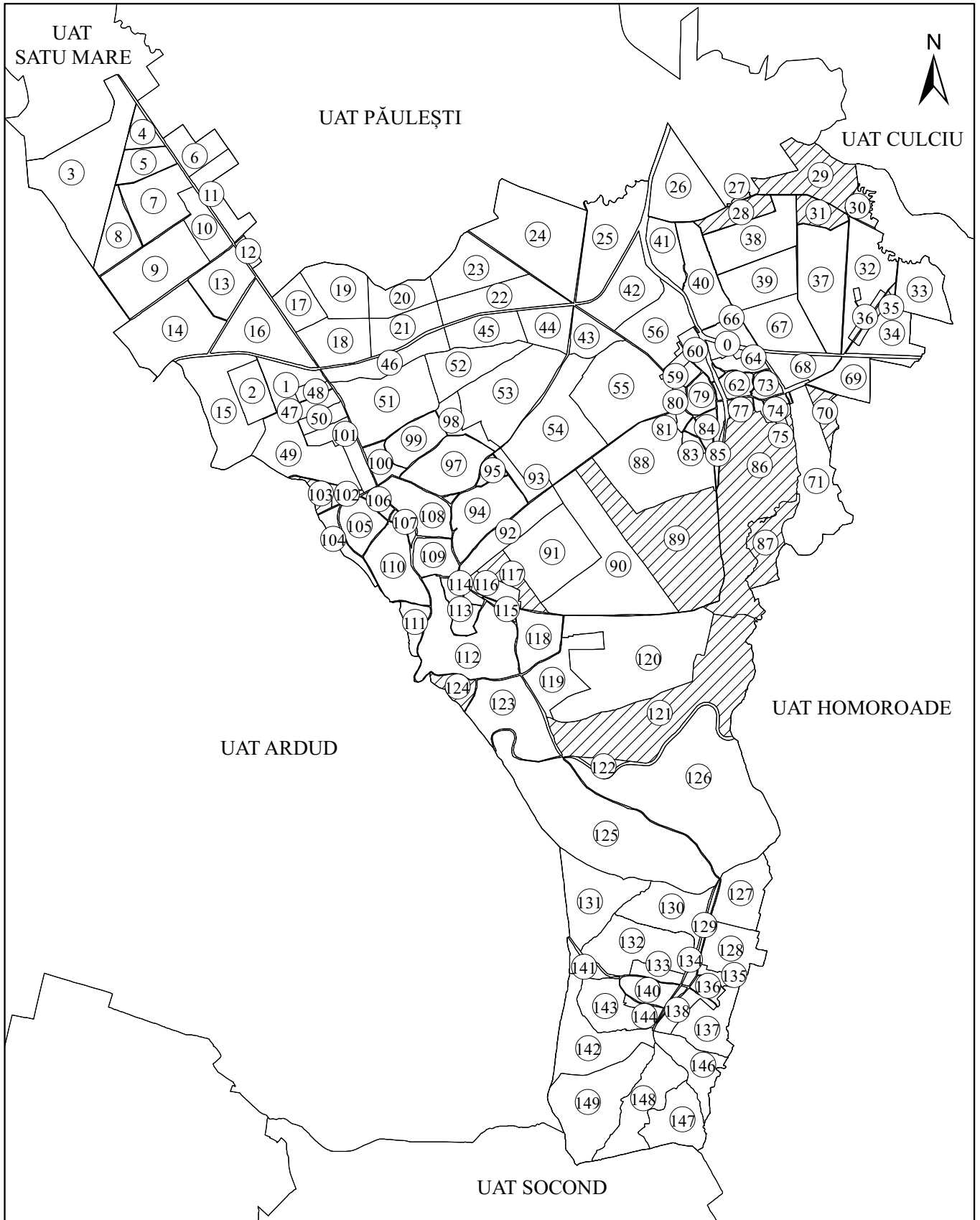

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: SATU MARE

UAT: VIILE SATU MARE

Sectoare: 28, 29, 31, 70, 86, 87, 89, 103, 117, 121, 124

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**privind respingerea cererii de acordare a titlului de parc industrial depusă de fondatorul Societății Agenția de Dezvoltare Locală Oradea — S.A., pentru un teren situat în municipiul Oradea, județul Bihor**

Având în vedere prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2018 pentru aprobarea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 147/2018, ținând cont de prevederile art. 8 alin. (3) lit. b), alin. (5) și (7) din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se respinge cererea de acordare a titlului de parc industrial depusă de fondatorul Societății Agenția de Dezvoltare Locală Oradea — S.A., pentru un teren situat în municipiul Oradea, județul Bihor, din următoarele considerente:

a) documentația de eligibilitate este incompletă;

b) fondatorul nu a respectat termenul de răspuns de 30 zile prevăzut de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar,
Sirma Caraman,
secretar de stat

București, 4 februarie 2019.
Nr. 1.001.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARC CAREI NORD — S.R.L.**

Având în vedere prevederile:

— art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2018 pentru aprobarea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 147/2018;

— art. 8 alin. (7) și (8) și art. 9 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se dispune acordarea titlului de parc industrial Societății PARC CAREI NORD — S.R.L., cu sediul social în județul Satu Mare, comuna Lazuri, satul Lazuri, nr. 429, cod unic de înregistrare 36730855, care administrează parcul industrial constituit pe terenul având datele de identificare prevăzute la art. 2.

(2) Durata titlului de parc industrial acordat potrivit alin. (1) este de 30 ani, în condițiile respectării caracteristicilor de parc industrial prevăzute de legislația în vigoare.

Art. 2. — (1) Terenul pentru care se acordă titlul de parc industrial are următoarele caracteristici:

a) este amplasat pe teritoriul administrativ al municipiului Carei, județul Satu Mare și identificat în baza extraselor de carte funciară pentru informare nr. 101624, nr. 101625 și nr. 101626, eliberate de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Satu Mare, Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Carei, la data de 6.11.2018;

b) are o suprafață de 21,22 ha.

(2) Locația terenului pentru care se acordă titlul de parc industrial este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea-administrator transmite Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice un raport anual privind dezvoltarea parcului industrial.

Art. 4. — Titlul de parc industrial, acordat potrivit prezentului ordin, conferă operatorilor economici din parcul industrial dreptul la facilitățile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare, și de art. 456 alin. (1) lit. i) și art. 464 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în situația îndeplinirii condițiilor stipulate în:

a) Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat, cu modificările ulterioare;

b) Regulamentul (UE) nr. 1.407/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*;

c) Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 2.980/2013 privind aprobarea condițiilor de acordare a măsurilor de sprijin pentru investițiile

realizate în parcurile industriale, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Furnizorul ajutorului de stat acordat în temeiul titlului de parc industrial acordat potrivit prezentului ordin este municipiul Carei, județul Satu Mare.

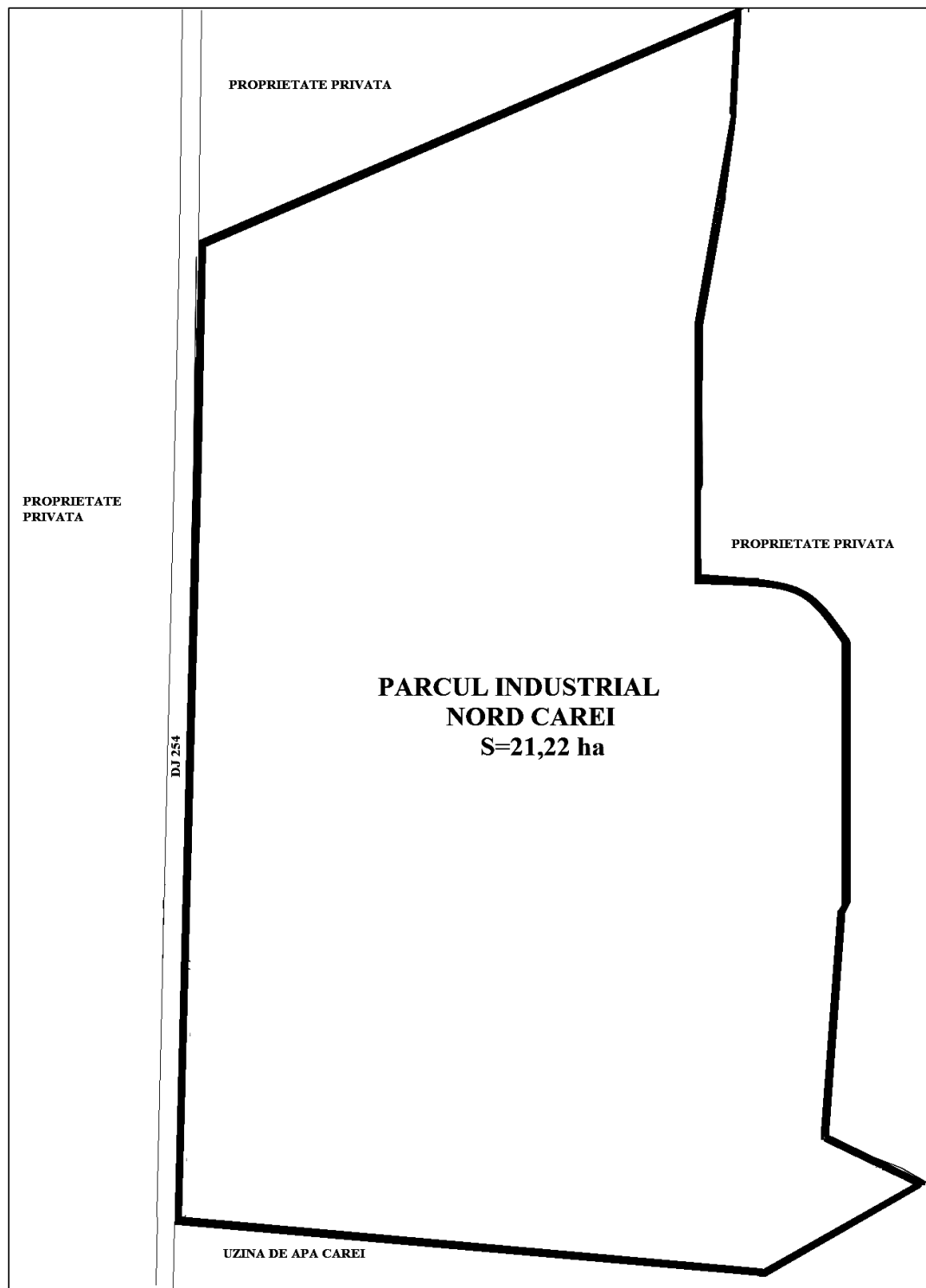
Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar,

Sirma Caraman,
secretar de stat

București, 4 februarie 2019.
Nr. 1.002.

ANEXĂ*)

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**pentru aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019**

Luând în considerare Adresa Institutului Național de Administrație nr. 517 din 8.02.2019, înregistrată la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice cu nr. 20.526 din 8.02.2019, prin care se solicită aprobarea Regulamentului de organizare și desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, și Referatul de aprobare al Institutului Național de Administrație nr. 509 din 7.02.2019,

văzând Hotărârea nr. 13 din 23.07.2018 a Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație, prin care s-a avizat tariful de participare la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 5.940/2018 privind aprobarea tarifului de participare/zi/participant la programele de formare specializată organizate de Institutul Național de Administrație,

ținând cont de dispozițiile art. 7 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare;

în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2016 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, cu modificările ulterioare,

în baza art. 2 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală management financiar, resurse umane și administrativ va comunica prezentul ordin Institutului Național de Administrație.

Art. 3. — Institutul Național de Administrație va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija Institutului Național de Administrație.

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
interimar,
Sirma Caraman,
secretar de stat

București, 12 februarie 2019.
Nr. 1.073.

ANEXĂ

REGULAMENT**de organizare și desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019**

Art. 1. — Institutul Național de Administrație, denumit în continuare *Institutul*, organizează Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 832/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului

nr. 1.005/2016 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — (1) Admiterea la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, se face prin concurs național la care pot participa:

a) persoanele care ocupă o funcție publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, conform legislației în vigoare;

b) persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la: art. 16 alin. (2) lit. b) și art. 54 lit. a), b), d), h)—j) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și care au cel puțin 4 ani vechime în specialitatea studiilor superioare de lungă durată absolvite.

(2) Concursul este alcătuit din două probe:

- a) selectarea dosarelor de concurs;
- b) interviu.

Art. 3. — (1) Pentru organizarea și desfășurarea concursului național de admitere se constituie o comisie de concurs și o comisie de soluționare a contestațiilor.

(2) Comisia de concurs și comisia de soluționare a contestațiilor sunt constituite din reprezentanți desemnați de:

- a) Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice (MDRAP);
 - b) Institutul Național de Administrație (INA);
 - c) Secretariatul General al Guvernului (SGG).
- (3) Componenta nominală a comisiei de concurs este:
- a) Comisia de concurs — membrii titulari

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Pavel Năstase	INA	președinte
2.	Sirma Caraman	MDRAP	membru
3.	Niculae Teodorescu	SGG	membru

b) Comisia de concurs — membrii supleanți

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Rodica Maria Picu	INA	președinte
2.	Melania Rusnac	MDRAP	membru
3.	Marta Maria Preda	SGG	membru

(4) Componenta nominală a comisiei de soluționare a contestațiilor este:

a) Comisia de soluționare a contestațiilor — membrii titulari

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Iuliana Leca	INA	președinte
2.	Sorin Daniel Solomon	MDRAP	membru
3.	Marin Popescu	SGG	membru

b) Comisia de soluționare a contestațiilor — membrii supleanți

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Marian Niculescu	INA	președinte
2.	Vasilica Baci	MDRAP	membru
3.	Viorica Petrescu	SGG	membru

Art. 4. — Tematica pentru concursul național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, este:

- a) Constituția României, republicată;
- b) Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- c) Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, republicată;
- d) Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- e) Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare;
- f) Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare;
- g) Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată;

h) Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare;

i) Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

j) Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare;

k) Ordinul secretarului general al Guvernului nr. 600/2018 privind aprobarea Codului controlului intern managerial al entităților publice;

l) Tratatul privind Uniunea Europeană;

m) Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

n) Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Art. 5. — Calendarul de desfășurare a concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, este:

Nr. crt.	Activitate planificată	Perioada de desfășurare
1.	Înscrierea candidaților	11—15.03.2019
2.	Prima probă a concursului: selectarea dosarelor de concurs	18—19.03.2019
3.	Afișarea rezultatelor	19.03.2019
4.	Perioada de depunere a contestațiilor la rezultatul selectării dosarelor	20.03.2019
5.	Afișarea: — rezultatelor contestațiilor; — listelor nominale ale candidaților admiși; — programului desfășurării interviului.	21.03.2019
6.	A doua probă a concursului: interviul	25—27.03.2019
7.	Afișarea rezultatelor	28.03.2019
8.	Perioada de depunere a contestațiilor la rezultatul probei de interviu	29.03.2019
9.	Afișarea: — rezultatelor contestațiilor; — rezultatelor finale ale concursului.	1.04.2019
10.	Completarea dosarului personal și achitarea tarifului de școlarizare de către candidații declarați „Admis” (termen: 15 zile lucrătoare)	2—22.04.2019

Art. 6. — Pentru anul 2019, cifra anuală de școlarizare în cadrul Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, este de 50 de locuri.

Art. 7. — (1) Pentru anul 2019, tarifele de participare la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, anul 2019, sunt:

a) tarif de înscriere la concurs — 300 lei;

b) tarif de școlarizare — 3.840 lei.

(2) Tariful de înscriere la concurs se achită în contul RO91TREZ70120G331700XXXX deschis la Trezoreria Operativă Sector 1. Dovada achitării tarifului constituie element obligatoriu pentru dosarul de admitere conform prevederilor art. 14 alin. (1) lit. h) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Tariful de școlarizare se achită în contul RO91TREZ70120G331700XXXX deschis la Trezoreria Operativă Sector 1. Tariful de școlarizare se achită, integral, în termen de 15 zile lucrătoare de la data afișării rezultatelor finale.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 77**din 12 noiembrie 2018**

Dosar nr. 1.981/1/2018

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Nicoleta Țăndăreanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.981/1/2018, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Sedința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 4.299/110/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale persoanei juridice, în ipoteza în care nici legea și nici contractul nu reglementează dreptul de denunțare unilaterală a contractului, constituie act juridic sau fapt juridic ilicit în sensul art. 35 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, cu modificările și completările ulterioare?*”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10)

din Codul de procedură civilă; apelanta-reclamantă și intimații-pârâți au depus în termen legal, prin avocat, puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 25 iunie 2018, în Dosarul nr. 4.299/110/2016, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 20 iulie 2018, cu nr. 1.981/1/2018, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 12 noiembrie 2018.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, cu modificările și completările ulterioare (Decretul nr. 31/1954)* [abrogat prin art. 230 lit. n) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare]

Art. 35. — „*Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale.*”

Actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice însăși.

Faptele ilicite săvârșite de organele sale obligă însăși persoana juridică, dacă au fost îndeplinite cu prilejul exercitării funcției lor.

Faptele ilicite atrag și răspunderea personală a celui ce le-a săvârșit, atât față de persoana juridică, cât și față de cel al treilea.”

III. Expunerea succintă a procesului**4. Cererea de chemare în judecată și apărările pârâților**

Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal la data de 12 iunie 2014 cu nr. 4.299/110/2016, reclamanta X — S.R.L. a solicitat obligarea în solidar a pârâților P.T. — S.R.L. (fostă E.T. — S.R.L.), Y și Z — persoane fizice la plata sumei de 6.889.294,94 RON cu titlu de despăgubiri civile.

În motivare s-a arătat că în cursul anului 2004 între reclamantă și Rafinăria D. — S.A., reprezentată prin lichidator judiciar, s-a încheiat Contractul de ecologizare nr. xxx din 16 iulie 2004, în baza căruia reclamanta urma să presteze servicii de ecologizare în respectul obiectiv economic și să mai achite

suma de 850.000.000 ROL, având în schimb dreptul să ridice și să valorifice reziduurile petroliere existente în incinta rafinăriei.

S-a mai arătat că reclamanta a achitat suma menționată și a început activitatea de ecologizare a rafinăriei, însă din cantitatea de aproximativ 36.000 tone de reziduuri petroliere a reușit să ridice doar cantitatea de 2.021 tone, în perioada 2004—2006.

În anul 2004 rafinăria a fost achiziționată de o societate cu răspundere limitată, iar mai apoi, de la această societate, de către E.T. — S.R.L., respectiv pârâta, prin Contractul de vânzare-cumpărare nr. xxx din 31 martie 2006, iar la scurt timp după aceea, conducerea pârâtei a interzis accesul în incinta obiectivului economic, unde au rămas aproximativ 34.000 tone de reziduuri petroliere, mare parte din această cantitate fiind valorificată de pârâta.

Reclamanta a formulat plângeri penale împotriva pârâților Y și Z, pârâta P.T. — S.R.L. având calitatea de parte responsabilă civilmente; procesul penal a încetat în privința primului pârât, considerându-se că lipsește plângerea prealabilă, iar în ceea ce îl privește pe al doilea pârât, pentru că fapta nu este prevăzută de legea penală, latura civilă fiind lăsată nesoluționată.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 25 alin. (5), art. 27 alin. (2) și art. 20 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 1.349 și 1.357 din Codul civil.

Pârâții au formulat întâmpinare, prin care au solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, arătându-se, în esență, că acțiunea civilă ce a făcut obiectul dosarului penal a fost lăsată nesoluționată în considerarea faptului că se pretindea un drept de proprietate asupra reziduurilor petroliere aflate pe teritoriul Rafinăriei D. — S.A., iar prejudiciul invocat reprezenta contravaloarea acelor produse și beneficiul nerealizat. Or, instanțele au stabilit că societatea reclamantă nu are un drept de proprietate asupra reziduurilor petroliere de pe teritoriul rafinăriei. În acest sens a fost invocată Decizia nr. x din 27 ianuarie 2012 a Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin care a fost respinsă acțiunea promovată de societatea pârâta, de reziliere a contractului anterior menționat, reținându-se că reclamanta ar fi avut drept de preluare a reziduurilor, și nu drept de proprietate asupra acestora.

Totodată, reclamanta nu și-a respectat obligațiile de a obține avize de mediu pentru ridicarea deșeurilor, deși a fost notificată în acest sens de societatea pârâta.

5. Hotărârea primei instanțe

Prin Încheierea de ședință din data de 7 decembrie 2016, tribunalul a dispus suspendarea cauzei față de pârâta P.T. — S.R.L. în baza art. 75 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 85/2014*), fiind disjunsă cererea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâții persoane fizice.

Prin Sentința civilă nr. xxx din 3 mai 2017, Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâții persoane fizice.

Considerentele reținute de instanță au fost, în rezumat, următoarele:

Reclamanta a solicitat obligarea în solidar a pârâților la plata de despăgubiri pentru refuzul de a i se permite să ridice și să valorifice reziduurile petroliere aflate în incinta rafinăriei proprietatea pârâtei P.T. — S.R.L., invocând răspunderea civilă delictuală, respectiv art. 1.349 și următoarele din Codul civil, cu toate că în raport cu situația de fapt sunt aplicabile dispozițiile art. 998—999 din Codul civil de la 1865.

Asupra chestiunii referitoare la preluarea de către pârâta P.T. — S.R.L. a calității de cocontractant în baza Contractului de ecologizare nr. xxx din 16 iulie 2004 există putere de lucru judecat, aspectul în cauză fiind reținut în cuprinsul Deciziei nr. x din 27 ianuarie 2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ce a avut ca obiect tocmai rezilierea acestui contract.

Reținând, așadar, existența relațiilor contractuale dintre reclamantă și pârâta P.T. — S.R.L., instanța a apreciat că răspunderea delictuală a persoanelor cu funcții de conducere din cadrul celei din urmă societăți nu se poate antrena decât în anumite condiții. Răspunderea față de terți a administratorilor/organelor de conducere ale societății are caracter excepțional, putând fi angajată fie în situația în care actele sau faptele acestora sunt detașabile de exercițiul funcțiilor lor și actul este încheiat cu depășirea limitelor mandatului dat de societate sau în situația în care faptul juridic este îndeplinit sau săvârșit în afara funcției încredințate, respectiv fără legătură cu aceasta, fie în situația în care administratorul a garantat personal datoriile societății, fie în cazul insolvenței societății.

Instanța a reținut însă că în cauză nu există niciunul dintre cazurile în care se poate antrena răspunderea civilă a administratorilor/organelor de conducere față de creditorii societății.

În acest sens, în cauză nu se pune nici problema garantării de către pârâții persoane fizice a datoriilor societății, instanța nefiind investită cu soluționarea acțiunii prevăzute de dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014, aceasta fiind de competența judecătorului-sindic.

Instanța a apreciat, de asemenea, că ipoteza depășirii limitelor mandatului dat de societate nu este aplicabilă în speța de față, întrucât această ipoteză se referă la situația în care administratorii/reprezentanții unei societăți produc prejudicii terților prin acte/fapte care sunt detașabile de exercițiul funcțiilor lor, acționând așadar în afara intereselor societății, de regulă în interes personal. În cauză, pârâții nu au acționat însă individual, prin disociere de funcția încredințată de pârâta P.T. — S.R.L., actele imputate prin cererea introductivă angajând în mod evident societatea, vizând asigurarea obiectivelor urmărite prin executarea Contractului de ecologizare nr. xxx din 16 iulie 2004. Din nicio probă administrată în cauză nu a reieșit că societatea pârâta ar fi avut alte interese în legătură cu acest contract decât reprezentanții săi.

Pe de altă parte, chiar și în ipoteza în care s-ar admite scindarea răspunderii, cu analizarea separată a răspunderii civile delictuale în persoana pârâților Y și Z, instanța a reținut că reclamanta nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor răspunderii delictuale de drept comun în persoana acestora.

În cauză, reclamanta a invocat faptul că prejudiciul produs, cuantificat la evaluarea cantității de reziduuri petroliere neexploatate în temeiul contractului încheiat cu societatea pârâta, a fost produs de pârâții persoane fizice prin săvârșirea faptei ilicite care a constat în interzicerea pătrunderii pe teritoriul Rafinăriei D. S.A. a autospecialelor destinate ridicării reziduurilor ce au făcut obiectul contractului.

Cu privire la prejudiciu, reclamanta avea obligația probării cuantumului, aceasta susținând că ar proveni din evaluarea cantității de reziduuri petroliere neexploatate, ca urmare a împiedicării executării contractului de către pârâți.

În cauză, s-a dispus o probă cu expertiză tehnică, anulată de instanță, ca urmare a imposibilității administrării unei probe de specialitate care să determine cantitatea de reziduuri ce se află pe teritoriul rafinăriei, în lipsa resurselor financiare ale reclamantei în vederea achitării costului unei asemenea expertize.

În acest context, față de împrejurarea că sarcina probei revine reclamantului, instanța a reținut că nu s-a dovedit întinderea prejudiciului.

Mai mult, potrivit concluziilor raportului de expertiză contabilă dispusă în cauză, acest quantum nu a putut fi stabilit nici prin raportare la documentele contabile ale societății, întrucât nu au fost întocmite de către societatea reclamantă fișe de magazie, în care să fie înscrise stocuri de deșeuri petroliere.

În ce privește fapta ilicită, în cauză au fost audiați martori, din declarațiile acestora rezultând, pe de o parte, că accesul autospeciilor reclamantei a fost restricționat pe perioada derulării operațiunilor de mentenanță efectuate în cadrul rafinării, iar, pe de altă parte, faptul că una dintre acestea a fost oprită pe teritoriul societății pârâte pentru o perioadă de timp, însă ulterior a fost lăsată să plece.

Instanța a constatat că reclamanta, deși încearcă dovedirea unei situații de fapt care să implice acțiunea personală a reclamantilor și să atragă răspunderea acestora față de nerespectarea contractului, invocă, de fapt, o nerespectare a contractului și nu are în vedere faptul că pârâții cu funcții de conducere în cadrul societății pârâte nu au acționat în nume propriu, ci numai ca reprezentanți ai acesteia. Reclamata este astfel în eroare cu privire la răspunderea ce se putea atrage în cauză, fiind exclusă răspunderea civilă delictuală, în contextul în care părțile aveau încheiat un contract.

Prin urmare, nu se poate reține în cauză nici vinovăția și nici legătura de cauzalitate a faptelor imputate pârâților, care au acționat în temeiul contractului încheiat între cele două societăți.

6. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta, care a solicitat admiterea apelului și schimbarea sentinței, în sensul admiterii acțiunii.

În esență, a arătat că, prin faptele lor, și anume denunțarea unilaterală a contractului și împiedicarea reclamantei de a-și desfășura activitatea și de a respecta contractul, pârâții persoane fizice, care aveau funcții de conducere (director și administrator), i-au produs un prejudiciu material cert constând în lipsirea de venituri din prelucrarea reziduurilor petroliere.

Apelul a fost înregistrat la Curtea de Apel Bacău la data de 9 noiembrie 2017.

7. La termenul de judecată din 18 iunie 2018, instanța, din oficiu, a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale persoanei juridice, în ipoteza în care nici legea și nici contractul nu reglementează dreptul de denunțare unilaterală a contractului, constituie act juridic sau fapt juridic ilicit în sensul art. 35 din Decretul nr. 31/1954.

8. Prin Încheierea pronunțată la 25 iunie 2018, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus și suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

9. Prin Încheierea pronunțată la 25 iunie 2018, Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru următoarele argumente:

Cauza este în curs de judecată, în apel, în ultimă instanță, în competența legală a unui complet de la curtea de apel. Referitor la sintagma „în ultimă instanță” din art. 519 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că aceasta se regăsește și în art. 475 din Codul de procedură penală. Or, practica

constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept penal este în sensul că instanțele de apel sunt instanțe care soluționează cauzele în ultimă instanță, chiar dacă deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, sunt supuse recursului în casație, cale extraordinară de atac similară cu recursul din procedura civilă. În opinia instanței de trimitere, pentru identitate de rațiune, se impune ca și în materie civilă să se dea aceeași interpretare sintagmei „în ultimă instanță”, prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată în apel depinde de lămurirea chestiunii de drept menționate, deoarece aceasta are relevanță în privința posibilității răspunderii civile delictuale a persoanelor din conducerea unei societăți, prin raportare și la dispozițiile art. 35 din Decretul nr. 31/1954.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

10. Doar apelanta-reclamantă și-a exprimat punctul de vedere cu privire la admisibilitatea sesizării și la chestiunea de drept supusă dezlegării, arătând, în esență, că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere Decizia nr. x din 27 ianuarie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în care s-a arătat că singura parte din contract care nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale a fost societatea la care pârâții ocupau funcții de conducere.

11. După comunicarea raportului, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelanta-reclamantă a depus, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care, după expunerea amplă a stării de fapt, a considerentelor hotărârii instanței de fond și a motivelor de apel, a apreciat că denunțarea unilaterală a contractului de prestări servicii constituie un fapt juridic ilicit. Cu privire la admisibilitatea sesizării a arătat că înțelege să susțină punctul de vedere expus de Curtea de Apel Bacău prin încheierea de sesizare.

12. Intimații-pârâți au depus, de asemenea, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care au apreciat că sesizarea este inadmisibilă, deoarece cauza nu este soluționată în ultimă instanță de completul de judecată al Curții de Apel Bacău care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

13. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 4.299/110/2016 nu și-a exprimat punctul de vedere asupra chestiunii de drept.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

14. **Jurisprudența Curții de Apel Bacău:** instanța de trimitere a comunicat opinia majoritară a judecătorilor Secției I civile, potrivit căreia denunțarea unilaterală a contractului, în contextul arătat în sesizare, constituie act juridic, nu fapt juridic.

Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a apreciat că manifestarea de voință a organelor de conducere ale societății făcută în scopul producerii de efecte juridice — denunțarea unilaterală a unui contract — reprezintă un act juridic al societății. Din moment ce nu produce niciun efect juridic cu privire la persoana/persoanele din cadrul organelor de conducere ale societății, ci doar cu privire la societate, iar între terți și organele de conducere nu se stabilesc raporturi juridice distincte prin manifestarea de voință prin care se exprimă voința societară, în principiu, o astfel de manifestare de voință a organelor de conducere nu poate fi disociată de

manifestarea de voință a societății. Strict în ipotezele reglementate de lege, în măsura în care sunt depășite limitele mandatului sau manifestarea de voință s-a realizat în afara atribuțiilor conferite organelor de conducere prin lege și/sau statutul societății, se face o distincție între efectele manifestării de voință asupra societății și asupra organelor de conducere ale acesteia, care au exprimat voința societară, aspect care presupune o analiză concretă a situației de fapt în fiecare caz în parte.

Tribunalul Neamț a opinat că denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale persoanei juridice, în ipoteza vizată de sesizare, constituie act juridic.

15. Jurisprudența celorlalte instanțe din țară

Curtea de Apel Brașov a comunicat punctul de vedere exprimat de membrii Secției civile a Curții, potrivit căruia denunțarea unilaterală a unui contract este un drept recunoscut în condițiile art. 1.276 și 1.277 din Codul civil. Din datele speței nu rezultă existența unei denunțări unilaterale, ci a unui fapt ilicit constând în interzicerea accesului la spațiul unde se află deșeurile. În condițiile în care societății aflate în insolvență i s-a numit un lichidator judiciar, cum este cazul în speță, acesta din urmă este singurul îndrituit să conducă persoana juridică, așa cum dispune expres art. 25 lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 64 lit. b) din Legea nr. 85/2014, și are dreptul să denunțe contractele încheiate de debitor conform dispozițiilor de la lit. e) din aceleași articole.

Curtea de Apel București a comunicat următoarele:

La nivelul Secției a VI-a civile a Curții, al Tribunalului Ilfov și al Tribunalului Teleorman s-a conturat o opinie majoritară, potrivit căreia o astfel de denunțare unilaterală a unui contract nu reprezintă un fapt juridic ilicit în sensul art. 35 din Decretul nr. 31/1954. Alin. (4) al acestui articol se referă la acele fapte juridice care contravin unor dispoziții legale circumscrise răspunderii civile delictuale. Astfel, s-a apreciat că denunțarea unui contract transpune problema pe tărâmul răspunderii civile contractuale.

În sens contrar, respectiv în ipoteza în care nici legea, nici contractul nu reglementează dreptul de denunțare unilaterală a contractului, aceasta constituie un fapt juridic ilicit, conform art. 35 din Decretul nr. 31/1954, și-au exprimat opinia Tribunalul București, Tribunalul Ialomița și judecătorii arondate Tribunalului Teleorman. S-a reținut că persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale, în limitele puterilor ce le-au fost conferite.

Curtea de Apel Cluj a comunicat următoarele:

Opinia judecătorilor Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Maramureș și ai Judecătorei Baia Mare este că denunțarea unilaterală a contractului în ipoteza vizată de sesizare constituie act juridic, ca manifestare de voință făcută cu intenția de a produce efecte juridice.

Opinia unanimă a judecătorilor Tribunalului Specializat Cluj este că denunțarea unilaterală a unui contract, indiferent de titularul acestei manifestări de voință și indiferent dacă legea și/sau contractul reglementează un asemenea drept, este întotdeauna un act juridic, reprezentând o manifestare unilaterală de voință efectuată cu intenția producerii de efecte juridice, ceea ce se încadrează în definiția actului juridic unilateral. Dacă și în ce măsură legea și/sau contractul recunosc efecte juridice acestei manifestări de voință, acestea nu sunt împrejurări care să-i schimbe natura juridică.

Curtea de Apel Galați a comunicat că opinia judecătorilor Secției I civile a Curții este că, față de prevederile art. 35 alin. 2 și 3 din Decretul nr. 31/1954, denunțarea unilaterală a unui

contract de către organele de conducere ale unei societăți, în ipoteza în care nici legea și nici contractul nu o reglementează, constituie act juridic.

Opinia judecătorilor din cadrul Tribunalului Galați și Judecătorei Galați este că denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale unei societăți, în ipoteza în discuție, constituie act juridic, care atrage răspunderea contractuală, și nu răspunderea civilă delictuală.

Judecătoria Secției a II-a civile și de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Vrancea opinează că răspunderea delictuală a persoanelor cu funcții de conducere în cadrul unei societăți nu se poate antrena decât în anumite condiții, având caracter excepțional: fie în situația în care actele sau faptele acestora sunt detașabile de exercitiul funcțiilor lor și actul este încheiat cu depășirea mandatului dat de societate sau este încheiat în afara funcției încredințate, fără legătură cu aceasta, fie în situația în care administratorul a garantat personal datoriile societății. De asemenea, răspunderea față de terți mai poate fi angajată în cazul insolvenței societății. Prin urmare, se impun analiza îndeplinirii condițiilor menționate, raportat la datele fiecărei spețe în parte, precum și analiza întrunirii condițiilor răspunderii civile delictuale de drept comun în persoana organelor de conducere ale societății.

Curtea de Apel Iași a comunicat opinia majoritară a judecătorilor instanțelor arondate, potrivit căreia răspunderea față de terți a administratorilor/organelor de conducere ale societății are caracter excepțional, putând fi angajată doar în situația în care actul este încheiat cu depășirea limitelor mandatului dat de societate sau în situația în care faptul juridic este îndeplinit sau săvârșit în afara funcției încredințate, respectiv fără legătură cu aceasta, precum și în situația în care administratorul a garantat personal datoriile societății sau în cazul insolvenței societății.

O altă opinie este că denunțarea unilaterală în lipsa unor reglementări legale/contractuale constituie fapt juridic ilicit.

O a treia opinie este în sensul că denunțarea unilaterală a unui contract în ipoteza vizată de sesizare este act juridic ilicit.

Curtea de Apel Oradea a comunicat punctul de vedere al Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, potrivit căruia, în cazul existenței unui contract, denunțarea unilaterală a acestuia reprezintă un act juridic, nu un fapt juridic, care presupune întotdeauna și de principiu lipsa unui raport contractual.

Curtea de Apel Ploiești a comunicat punctul de vedere al Tribunalului Dâmbovița, potrivit căruia denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale unei societăți, în ipoteza în care nici legea și nici contractul nu o reglementează, constituie act juridic, nu fapt juridic ilicit.

Curtea de Apel Suceava a comunicat opinia majoritară a judecătorilor specializați în materie din circumscripția sa, potrivit căreia denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale persoanei juridice, în ipoteza vizată de sesizare, constituie act juridic în sensul art. 35 din Decretul nr. 31/1954, văzut ca manifestare unilaterală de voință, făcută cu intenția de a produce efecte juridice, adică de a naște, modifica sau stinge un raport juridic civil concret.

Curtea de Apel Târgu Mureș a comunicat că, în opinia judecătorilor Secției I civile, denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale persoanei juridice, în ipoteza vizată de sesizare, constituie un act juridic unilateral, fiind o manifestare clară de voință, făcută de una dintre părțile contractante, cu intenția de a produce efecte juridice, mai exact cu intenția de a stinge raportul juridic civil concret născut ca urmare a încheierii contractului. Dacă s-ar considera că denunțarea unilaterală a contractului este doar un fapt juridic ilicit, victima conduitei culpabile ar putea opta, ori de câte ori

aceasta ar fi în favoarea sa, pentru repararea prejudiciului astfel produs, pe calea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală, ceea ce art. 1.350 alin. (3) din Codul civil interzice în mod expres.

16. Celelalte curți de apel nu au comunicat practică judiciară și nici opinii teoretice ale judecătorilor.

17. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

18. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 35 din Decretul nr. 31/1954, a căror interpretare se solicită, însă dintr-o altă perspectivă decât cea care interesează prezenta cauză.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

19. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că pricina nu este soluționată în ultimă instanță de completul de judecată al curții de apel care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, iar titularul sesizării nu solicită interpretarea unor texte de lege, ci tranșarea aspectelor litigioase din cauza dedusă judecării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

20. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

21. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

22. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior rezultă că legiuitorul a impus o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod *cumulativ*, și anume:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;
2. cauza să fie soluționată în ultimă instanță;

3. cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

5. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

23. Deși în cazul prezentei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite condiția privind existența unei cauze aflate în curs de judecată (1) și condiția ca litigiul ce face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel (3), se constată că sesizarea nu este admisibilă, deoarece nu sunt îndeplinite și celelalte condiții, și anume:

a) Cauza nu este soluționată în *ultimă instanță* de completul de judecată al curții de apel care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, nefiind astfel îndeplinită cea de-a doua condiție enunțată anterior.

Litigiul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect Cererea înregistrată la data de 12 iunie 2014 pe rolul Tribunalului Bacău, prin care reclamanta X — S.R.L. a solicitat obligarea în solidar a pârâților P.T. — S.R.L. (fostă E.T. — S.R.L.), Y și Z — persoane fizice la plata sumei de 6.889.294,94 lei cu titlu de despăgubiri.

Tribunalul Bacău, prin Încheierea de ședință din data de 7 decembrie 2016, a dispus suspendarea cauzei față de pârâta P.T. — S.R.L., în baza art. 75 din Legea nr. 85/2014, și a disjuns cererea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâții persoane fizice.

Prin Sentința civilă nr. xxx din 3 mai 2017, Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâții persoane fizice.

În prezent, cauza se află în faza soluționării apelului pe rolul Curții de Apel Bacău.

Potrivit regulii generale cuprinse în art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă¹, hotărârile date în apel sunt supuse recursului. Excepțiile sunt cuprinse în alin. (2) al aceluiași articol: „Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv.² De asemenea, nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”

¹ Potrivit art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă: „Hotărârile date în apel, cele date, potrivit legii, fără drept de apel, precum și alte hotărâri în cazurile expres prevăzute de lege sunt supuse recursului.”

² Prin art. XVIII alin. (2) din capitolul II secțiunea 2-a din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, s-a stabilit că „În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2015 nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. (...)”.

Termenul de 31 decembrie 2015 a fost prorogată de către legiuitor inițial până la data de 31 decembrie 2016, prorogare consacrată de alin. (2) al articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2015 pentru prorogarea unor termene prevăzute de Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, aprobată prin Legea nr. 117/2016, prin care dispozițiile art. XII alin. (2), art. XIV—XVII, art. XVIII alin. (2) și art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 se aplică și proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2016 și până la data de 31 decembrie 2016 inclusiv. Termenul de 31 decembrie 2016 a fost prelungit, din nou, până la data de 31 decembrie 2018, intervenția legislativă realizându-se prin alin. (2) al art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Cum excepțiile sunt de strictă interpretare, iar obiectul litigiului în care s-a formulat prezenta sesizare este o cerere evaluabilă în bani într-un quantum ce depășește pragul valoric indicat în art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, rezultă că hotărârea pe care o va pronunța curtea de apel în soluționarea apelului va fi supusă recursului, prin aplicarea regulii generale cuprinse în alin. (1) al aceluiași articol.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia titularul sesizării trebuie să fie investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

Prin încheierea de sesizare se susține că dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă pot fi interpretate în sensul că o instanță de apel poate sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile chiar și atunci când litigiul în care s-a formulat sesizarea are deschisă calea recursului, deoarece o atare concluzie ar rezulta din dispozițiile care reglementează procedura hotărârii prealabile în materie penală și care ar trebui aplicate pentru identitate de rațiune.

O astfel de susținere nu poate fi primită. Dispozițiile procedurale penale cuprind o reglementare diferită a normelor de competență și a căilor de atac față de cea existentă în procedura civilă. De aceea, interpretarea art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală și a noțiunii de „cauză în ultimă instanță” pe care acest text de lege o cuprinde se va face în raport cu normele de competență și de procedură aplicabile în materie penală.

Interpretarea dispozițiilor legale în materie civilă nu se poate realiza prin aplicarea, prin analogie, a celor din materie penală, chiar dacă ar viza norme de competență ori de procedură. Rațiunile juridice diferite și domeniile de drept distincte care stau la baza celor două categorii de norme împiedică interpretarea lor prin aplicarea argumentului de analogie, bazat pe identitatea de rațiune ori de motive.

b) Nu sunt îndeplinite nici ultimele două condiții de admisibilitate menționate anterior și care se raportează la cerințele pe care trebuie să le îndeplinească chestiunea de drept ce constituie obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Deoarece prin hotărârea prealabilă care se va pronunța în procedura reglementată de art. 519—521 din Codul de procedură civilă Înalta Curte de Casație și Justiție va da o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată, este evident că obiectul sesizării nu poate viza decât interpretarea unei norme legale neclare, incomplete sau necorelate cu alte texte.

Or, din această perspectivă, se constată că titularul sesizării nu solicită interpretarea unor texte legale, ci încadrarea unei situații de fapt în categoria actelor sau a faptelor juridice, cu consecința atragerii uneia sau alteia dintre formele răspunderii civile delictuale.

„Calificarea denunțării unilaterale a unui contract de către organele de conducere ale unei persoane juridice, în ipoteza în care nici legea și nici contractul nu reglementează dreptul de denunțare unilaterală, ca fiind act juridic sau fapt juridic ilicit” nu poate constitui obiect al sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, chiar dacă în cuprinsul actului de sesizare se menționează că această calificare s-ar face „în sensul art. 35 din Decretul nr. 31/1954”.

Stabilirea naturii juridice a denunțării unilaterale a unui contract, în ipoteza de fapt existentă în litigiul în care s-a formulat prezenta sesizare, este atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei, pe baza raționamentelor juridice, prin aplicarea mecanismelor de interpretare a actelor normative.

Pentru a face admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, „chestiunea de drept” avută în vedere de legiuitor prin prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text de lege este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

În niciun caz scopul acestei proceduri nu poate fi tranșarea aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, deoarece natura juridică a procedurii hotărârii prealabile nu este cea a unei căi de atac, ci a unui mecanism de preîntâmpinare a unei practici neunitare ce s-ar putea ivi prin interpretarea diferită de către instanțe a unei norme de drept.

24. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 4.299/110/2016, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *„Denunțarea unilaterală a unui contract de către organele de conducere ale persoanei juridice, în ipoteza în care nici legea și nici contractul nu reglementează dreptul de denunțare unilaterală a contractului, constituie act juridic sau fapt juridic ilicit în sensul art. 35 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, cu modificările și completările ulterioare?”*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 79**din 12 noiembrie 2018**

Dosar nr. 1.998/1/2018

Julia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voichecki	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Andrei Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Nicoleta Țândăreanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.998/1/2018, la care au fost conexe dosarele nr. 1.999/1/2018 și nr. 2.000/1/2018, este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizările conexe formulate de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă, în dosarele nr. 3.012/105/2017, nr. 3.087/105/2017 și nr. 3.533/105/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă. Au fost depuse puncte de vedere formulate în scris privind chestiunea de drept supusă judecării de către apelanta-reclamantă Casa Județeană de Pensii Prahova și de către o parte din pârâții din cele 3 cauze, precum și de către mediator. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizărilor

1. Prin încheierea de ședință din 30 mai 2018, dată în Dosarul nr. 3.012/105/2017, Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a admis cererile formulate de intimații-pârâți și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *Dacă prin raportare la prevederile Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, pot face obiect al medierii negocieri cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite.*

2. Sesizarea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 23 iulie 2016 cu nr. 1.998/1/2018.

3. La aceeași dată au mai fost înregistrate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție încă două sesizări, cu nr. 1.999/1/2018 și, respectiv, nr. 2.000/1/2018, ce au fost conexe la primul dosar menționat, avându-se în vedere identitatea chestiunii de drept sesizate de către același complet de judecată de la Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă, la aceeași dată — 30 mai 2018, în cauze similare, ce fac obiectul dosarelor nr. 3.087/105/2017 și, respectiv, nr. 3.533/105/2017 ale Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă.

II. Normele de drept intern ce formează obiectul sesizărilor

4. Completul de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă a indicat în cuprinsul încheierilor de sesizare următoarele texte din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 192/2006*), ca fiind dispoziții a căror interpretare se solicită și dispoziții relevante în speță:

Art. 1 alin. (1) „Medierea reprezintă o modalitate de soluționare a conflictelor pe cale amiabilă, cu ajutorul unei terțe persoane specializate în calitate de mediator, în condiții de neutralitate, imparțialitate, confidențialitate și având liberul consimțământ al părților.”

Art. 2. alin. (4) „Nu pot face obiectul medierii drepturile strict personale, cum sunt cele privitoare la statutul persoanei, precum și orice alte drepturi de care părțile, potrivit legii, nu pot dispune prin convenție sau prin orice alt mod admis de lege.”

Art. 58. alin. (2) „Înțelegerea părților nu trebuie să cuprindă prevederi care aduc atingere legii și ordinii publice, dispozițiile art. 2 fiind aplicabile.”

Art. 60¹ alin. (1) „În litigiile ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii sau al altei forme alternative de soluționare a conflictelor, părțile și/sau partea interesată, după caz, sunt ținute să facă dovada că au participat la ședința de informare cu privire la avantajele medierii, în următoarele materii:

(...) e) în litigiile de muncă izvorâte din încheierea, executarea și încetarea contractelor individuale de muncă;”

Art. 61 alin. (1) „În cazul în care conflictul a fost dedus judecătii, soluționarea acestuia prin mediere poate avea loc din inițiativa părților sau la propunerea oricăreia dintre acestea ori la recomandarea instanței, cu privire la drepturi asupra cărora părțile pot dispune potrivit legii. Medierea poate avea ca obiect soluționarea în tot sau în parte a litigiului. Mediatorul nu poate solicita plata onorariului pentru informarea părților.”

III. Expunerea succintă a celor trei procese în cadrul cărora s-a invocat chestiunea de drept menționată

5. Prin acțiunea civilă înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova la data de 24 aprilie 2017 cu nr. 3.012/105/2017, reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să constate nulitatea absolută a Acordului de mediere nr. xxx/29.06.2015, consfințit în baza Sentinței civile nr. 2.379 din 18 septembrie 2015 a Tribunalului Prahova, anularea tuturor adeverințelor emise de către societatea pârâtă în baza acordului sus-menționat și obligarea acestei societăți la depunerea declarațiilor rectificative, conform condițiilor de muncă anterioare acordului de mediere pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 263/2010*).

6. La data de 8 mai 2017, pârâta A, în calitate de mediator, a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepțiile inadmisibilității, a lipsei calității procesuale active a reclamantei, a lipsei calității sale procesuale pasive, a abuzului de drept procesual din partea reclamantei, solicitând totodată și respingerea acțiunii, deoarece acordul de mediere, validat pe cale judecătorească, a fost încheiat cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

7. La datele de 16 mai 2017, 22 mai 2017, 14 iunie 2017, pârâții B, C, D, E, F, G au formulat întâmpinări, prin care au invocat excepțiile lipsei calității procesuale active a reclamantei, a lipsei de interes a acesteia, a inadmisibilității acțiunii, a anulării acțiunii, a puterii de lucru judecat, solicitând și respingerea

acțiunii în condițiile în care acordul de mediere a fost încheiat cu respectarea condițiilor de formă și de fond prevăzute de dispozițiile legale în materie.

8. După administrarea probatoriilor, prin Sentința civilă nr. 4.532 din 18 octombrie 2017, Tribunalul Prahova a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei A, în calitate de mediator, și a respins acțiunea formulată de reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova, ca fiind introdusă față de o persoană fără calitate procesuală pasivă, a respins excepțiile inadmisibilității acțiunii, a inexistenței dreptului la acțiune, a lipsei calității procesuale active a reclamantei, a abuzului de drept procesual, a lipsei de interes a reclamantei, a anulării acțiunii, a puterii de lucru judecat invocate de către pârâți și a respins acțiunea precizată, în totalitate, ca neîntemeiată.

9. Împotriva acestei sentințe, la data de 6 decembrie 2017, a declarat apel Casa Județeană de Pensii Prahova, prin care a solicitat să se dispună schimbarea în parte a sentinței și admiterea acțiunii precizate.

10. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova cu nr. 3.087/105/2017, reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să constate nulitatea absolută a Contractului de mediere nr. xxx/27.11.2014, anularea Sentinței civile nr. 165 din 16 ianuarie 2015, pronunțată de Tribunalul Prahova, de consfințire a acordului de mediere, anularea adeverințelor emise de societatea pârâtă în baza acordului de mediere menționat și obligarea acestei pârâte la depunerea declarațiilor rectificative, conform condițiilor de muncă anterioare acordului de mediere pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001, potrivit art. 7 alin. (2) din Legea nr. 263/2010.

11. Pârâta A — același mediator din cauza precedentă a formulat la data de 8 mai 2017 întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pârâții H, I, J și K au formulat întâmpinare, prin care au invocat excepțiile inadmisibilității, a lipsei calității procesuale active a reclamantei și a lipsei de interes.

12. La rândul lor, pârâții L și M au formulat întâmpinare prin care au invocat excepțiile lipsei calității procesuale active a reclamantei, a inadmisibilității, a lipsei de interes și a autorității de lucru judecat, iar pârâtul N a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția autorității de lucru judecat.

13. După administrarea probatoriilor, prin Sentința civilă nr. 269 din 22 ianuarie 2018, Tribunalul Prahova a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei A — birou de mediere și a respins acțiunea față de această pârâtă, ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, și a respins celelalte excepții invocate de pârâți.

Prin aceeași hotărâre instanța a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova și a constatat nulitatea absolută a Acordului de mediere nr. xxx/27.11.2014 între pârâții persoane fizice și societatea pârâtă, a constatat că Sentința civilă nr. 165 din 16 ianuarie 2015, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, prin care s-a consfințit acordul de mediere mai sus menționat este lipsită de orice efect și a dispus anularea adeverințelor emise de societatea pârâtă pentru pârâții persoane fizice, iar în rest a respins cererea ca neîntemeiată.

14. Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova, precum și pârâții persoane fizice.

15. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova cu nr. 3.533/105/2017, reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se

constate nulitatea absolută a Acordului de mediere nr. xx/23.01.2015 și să se dispună anularea Sentinței civile nr. 1.478 din 25 mai 2015, pronunțată de Tribunalul Prahova în Dosarul nr. 5.204/105/2014, anularea tuturor adeverințelor emise de societatea pârâtă în baza acordului de mediere consfințit prin sentința menționată, precum și obligarea societății pârâte la depunerea declarațiilor rectificative, conform condițiilor de muncă anterioare acordului de mediere pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001, potrivit art. 7 alin. (2) din Legea nr. 263/2010.

16. În raport cu motivele cererii de chemare în judecată, pârâtul O a depus întâmpinare, prin care a invocat excepțiile inadmisibilității acțiunii, a lipsei calității procesuale active a reclamantei, a lipsei de interes a reclamantei, a anulării acțiunii și a puterii de lucru judecat.

17. La data de 18 mai 2017, pârâta A — birou de mediere a formulat întâmpinare prin care a invocat excepțiile inadmisibilității acțiunii, a inexistenței dreptului la acțiune a reclamantei, a lipsei calității procesuale active a reclamantei, a lipsei calității procesuale pasive a mediatorului și a abuzului de drept procesual din partea reclamantei.

18. După administrarea probatoriilor, prin Sentința civilă nr. 355 din 25 ianuarie 2018, Tribunalul Prahova a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei A, în calitate de mediator, și a respins acțiunea formulată împotriva acestei pârâte, ca fiind introdusă față de o persoană fără calitate procesuală pasivă, a respins celelalte excepții invocate de pârâtul O și a respins în totalitate acțiunea completată și precizată, ca neîntemeiată.

19. Împotriva acestei sentințe, la data de 12 februarie 2018 a declarat apel Casa Județeană de Pensii Prahova.

IV. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizărilor

20. Completul de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă a reținut că din cuprinsul prevederilor art. 519—520 din Codul de procedură civilă se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ.

21. Procedând la analiza asupra admisibilității sesizărilor, s-a constatat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, întrucât Curtea de Apel Ploiești este legal investită în cele trei cauze cu soluționarea unor cereri de apel, în litigii având natura juridică a asigurărilor sociale, ceea ce conferă competență exclusivă, în primă instanță, tribunalului, conform art. 153 și art. 154 din Legea nr. 263/2010, iar hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai apelului, conform art. 155 din Legea nr. 263/2010, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție realizându-se de un complet din cadrul Curții de Apel Ploiești, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

22. Pe de altă parte, condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei este îndeplinită, întrucât soluționarea pe fond a celor trei dosare (având ca obiect constatarea absolută acord de mediere pe considerentul că litigiile vizând acordarea grupei de muncă nu pot face obiectul acordului de mediere) depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, respectiv să se stabilească dacă cererile vizând acordarea grupei I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite de muncă, pot face obiectul acordului de mediere.

23. Instanța de sesizare a apreciat că este îndeplinită și condiția noutății, întrucât asupra acestei probleme de drept nu a fost identificată jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante, astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat.

24. Astfel, ca urmare a verificărilor efectuate asupra acestui aspect, rezultă că, în perioada 1 ianuarie 2017—1 iulie 2018, pe rolul Tribunalului Prahova au fost înregistrate 132 de dosare având ca obiect nulitate absolută acord de mediere, iar, în cadrul celor soluționate, în 73 de dosare s-au admis cererile și s-a constatat nulitatea acordurilor de mediere, în 40 de dosare au fost respinse cererile vizând constatarea nulității acordului de mediere, restul pricinilor fiind în curs de soluționare sau suspendate.

25. La nivelul Curții de Apel Ploiești au fost înregistrate 111 dosare, având ca obiect apelurile exercitate de părți împotriva hotărârilor pronunțate de Tribunalul Prahova cu privire la această problemă de drept. În 4 dosare Curtea de Apel Ploiești s-a pronunțat în sensul admiterii apelurilor declarate de Casa Județeană de Pensii Prahova și schimbării sentințelor pronunțate de tribunal în sensul constatării nulității acordurilor de mediere, 45 de dosare sunt suspendate în baza art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă (dintre care două fuseseră repuse pe rol pentru soluționare în complet de divergență), 48 de dosare se află în procedura de regularizare, iar 14 dosare au deja fixat primul termen de judecată.

26. Având în vedere practica existentă atât la nivelul Tribunalului Prahova, cât și al Curții de Apel Ploiești, cu privire la această problemă de drept, cât și împrejurarea că nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor consultate la data sesizării, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Curtea de Apel Ploiești a apreciat că este îndeplinită condiția noutății.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile au depus următoarele puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă judecării:

28. Reclamanta Casa Județeană de Pensii Prahova a apreciat că prevederile legale incidente în cauză, care interzic tranzacționarea cu privire la drepturi de care părțile nu pot dispune, potrivit legii, și a căror interpretare se solicită, nu sunt incomplete, lacunare sau neclare.

29. Reclamanta a arătat că acordul de mediere a avut ca obiect drepturi de care părțile nu pot dispune prin convenție, respectiv a avut ca obiect constatarea condițiilor în care foștii salariați și-au desfășurat activitatea la societatea angajatoare.

30. Pârâtul F din Dosarul nr. 3.012/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, pârâții I, J, K, L și M din Dosarul nr. 3.087/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, precum și pârâtul din Dosarul nr. 3.533/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă au formulat puncte de vedere prin care au apreciat că sunt admisibile sesizările pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, fiind întrunite toate condițiile prevăzute de lege.

31. Pârâții au arătat că, prin încheierea acordului de mediere, părțile semnate demonstrează manifestarea lor de voință, ceea ce înseamnă că nu există niciun impediment legal de a se pronunța o hotărâre judecătorească pentru consfințirea unei asemenea înțelegeri a părților.

32. Atât timp cât între pârâții persoane fizice și societatea pârâtă au existat raporturi de muncă în baza cărora pârâții persoane fizice au prestat activitatea în favoarea societății

pârâte în calitate de salariați în anumite locuri și condiții de muncă, îndeplinind anumite atribuții și diferite funcții, înseamnă că, în realitate, neînțelegerile apărute între părți privind încadrarea pârâților în anumite categorii superioare de muncă au constituit prin însăși natura lor un conflict de muncă izvorât strict din executarea contractelor individuale de muncă încheiate între părți, caz în care un asemenea conflict de muncă, reprezentând un eventual litigiu de muncă, poate face obiectul unor negocieri și al unei medieri în temeiul dispozițiilor art. 601 din Legea nr. 192/2006.

33. În același sens este și punctul de vedere al mediatorului, care a susținut că drepturile în discuție pot fi tranzacționate legal, neexistând nicio normă în cuprinsul Ordinului ministrului muncii și ocrotirilor sociale, al ministrului sănătății și al președintelui Comisiei Naționale pentru Protecția Muncii nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării, cu completările ulterioare (*Ordinul nr. 50/1990*), care să interzică tranzacționarea drepturilor de muncă ce au făcut obiectul acordului de mediere.

VI. Punctul de vedere al titularului sesizărilor cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

34. Prin încheierile din 30 mai 2018 de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, completul de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă a reținut că încadrarea activității salariaților în grupe de muncă trebuia realizată de către angajator în urma desfășurării procedurii administrative reglementate prin Ordinul nr. 50/1990 [metodologie comună pentru perioada 1969—1990 prevăzută de acest ordin și 1990—2001, perioadă reglementată de Ordinul ministrului muncii și ocrotirilor sociale, al ministrului sănătății și al președintelui Comisiei Naționale pentru Protecția Muncii nr. 125/1990*) pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării, pentru perioada lucrată după 1 martie 1990 (*Ordinul nr. 125/1990*)].

35. În lipsa unei încadrări preexistente menționate în carnetul de muncă, cu indicarea exactă a anexei și punctului din ordin în baza căruia s-a făcut nominalizarea în conformitate cu documentele primare existente în unitate, pentru a complini posibilele omisiuni ale acestor mențiuni din carnetul de muncă [la 1 ianuarie 2011 a fost abrogat Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, cu modificările ulterioare (*Decretul nr. 92/1976*)], a fost emis Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 590/2008 pentru aprobarea Procedurii privind modul de întocmire și eliberare a adeverințelor prin care se atestă activitatea desfășurată în locuri de muncă încadrate în grupele I și/sau a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, necesare stabilirii și/sau modificării drepturilor de pensie în conformitate cu prevederile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare (*Ordinul nr. 590/2008*).

36. Conform acestui ordin, adeverințele se întocmesc și se eliberează de către angajator sau deținătorul de arhivă, conform modelului prevăzut în anexă, numai pe baza documentelor verificabile, aflate în evidențele acestora, respectiv actul normativ (nr., dată, poziție, anexă etc.) care, anterior datei de 1 aprilie 2001, a constituit temei juridic pentru încadrarea în grupă superioară de muncă și actul administrativ emis de unitate (proces-verbal, decizie, tabel, hotărârea consiliului de

administrație și a sindicatului privind nominalizarea persoanelor încadrate în grupe superioare de muncă, pontajele lunare, registrul de evidență a intrărilor în subteran etc.).

37. De asemenea, potrivit art. 158 alin. (4) din Legea nr. 263/2010, adeverințele care atestă încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă sunt valorificate numai în situația în care au fost emise conform legii, pe baza documentelor verificabile întocmite anterior datei de 1 aprilie 2001.

38. Totodată, la art. 126 alin. (1) din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 257/2011, cu completările ulterioare, se prevede că adeverințele prin care se atestă faptul că în anumite perioade, anterioare datei de 1 aprilie 2001, persoanele și-au desfășurat activitatea în locuri de muncă încadrate în grupele I și/sau a II-a de muncă se întocmesc potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 14, numai pe baza documentelor, verificabile, aflate în evidențele angajatorilor sau ale deținătorilor legali de arhive.

39. Așadar, în adeverință, angajatorul atestă fapte anterioare datei de 1 aprilie 2001 pe baza documentelor aflate în evidențele sale întocmite la acea vreme, rolul adeverinței fiind acela de a confirma producerea acelor fapte, respectiv încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă.

40. Or, confirmarea poate fi efectuată numai în baza unor documente din care rezultă încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă întocmite anterior datei de 1 aprilie 2001, așa cum în mod expres rezultă din textul de lege.

41. Din modelul de adeverință prevăzut în anexa nr. 14 la Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 257/2011, cu completările ulterioare, rezultă că, printre altele, angajatorul trebuie să indice actul administrativ emis de unitate, conform prevederilor Ordinului nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării (proces-verbal, decizie, tabel, hotărârea consiliului de administrație și a sindicatului privind nominalizarea persoanelor încadrate în grupe superioare de muncă, pontajele lunare, registrul de evidență a intrărilor în subteran etc.).

42. Prin urmare, angajatorul nu poate să ateste încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă anterior datei de 1 aprilie 2001 dacă în evidențele sale nu există documente din care să rezulte acest fapt (proces-verbal, decizie, tabel, hotărârea consiliului de administrație și a sindicatului privind nominalizarea persoanelor încadrate în grupe superioare de muncă, pontajele lunare, registrul de evidență a intrărilor în subteran etc.).

43. Ca atare, în situația unei încadrări preexistente, angajatorul era îndrituit să procedeze direct la emiterea adeverinței, dar, în lipsa unei asemenea încadrări, situație ce se regăsește și în cazul societății pârâte, încadrarea activității salariaților în grupă de muncă nu mai putea fi realizată decât pe calea unei acțiuni în justiție.

44. În legătură cu aceste drepturi — beneficiul drepturilor derivate din activitatea prestată în grupe superioare de muncă — se constată că, în mod evident, părțile nu pot dispune retroactiv, ceea ce înseamnă că, în cazul întrunirii condițiilor legale pentru acordarea grupei, angajatorii trebuiau să o facă fie prin înscrierea mențiunii în carnetul de muncă, fie prin eliberarea adeverinței, iar, în cazul neîndeplinirii condițiilor, urmau să refuze efectuarea mențiunilor.

*) Ordinul ministrului muncii și ocrotirilor sociale, al ministrului sănătății și al președintelui Comisiei Naționale pentru Protecția Muncii nr. 125/1990 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

45. Împrejurarea că angajatorul putea emite adeverința constatatoare a beneficiului încadrării în grupe de muncă nu semnifică faptul că dreptul la care se referă aceasta este un drept de care părțile ar putea dispune, esențială fiind în acest sens și dezlegarea dată prin Decizia nr. 9 din 16 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 8 noiembrie 2016 care, la paragraful 47, face trimitere la respectiva adeverință ca un înscris probator, fără însă a-i acorda alte valențe.

46. S-a reținut, prin aceeași decizie, și că neparcurgerea procedurii legale de încadrare a salariaților în condiții deosebite de muncă corespunzătoare grupei I sau a II-a de muncă, fie pentru că angajatorul a considerat că locurile de muncă din unitate nu îndeplinesc astfel de condiții, fie pentru că a ignorat aplicarea legii (nu a întreprins demersurile care se referă la procedura de evaluare a acestor locuri de muncă) pe perioada de valabilitate a ordinului, poate fi suplinită, pe cale jurisdicțională, de un litigiu promovat de fostul salariat în contradictoriu cu angajatorul și calificat ca un conflict, supus jurisdicției muncii, în situația premisă a ocupării de către acesta a unui loc de muncă sau a desfășurării unei activități dintre cele enumerate limitativ în listele anexe ale Ordinului nr. 50/1990 sau ale Ordinului nr. 125/1990 (regăsite în lista celor nominalizate). Împrejurările concrete ale activității și justificarea motivelor pentru care angajatorul nu a procedat la evaluarea locului de muncă sau la nominalizarea salariatului, cu consecința juridică a neîncadrării locului de muncă ocupat în condiții deosebite de muncă (încadrare sau nominalizare), pot fi examinate și vor primi valențele convenite în planul probațiunii judiciare.

47. Decizia nr. 9 din 16 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit deci, cu efect obligatoriu, că instanțele de judecată au posibilitatea analizării și constatării pe cale judiciară a încadrării muncii prestate în perioada 18 martie 1969—1 aprilie 2001, după caz, în grupele I sau II de muncă.

48. Așadar, ulterior abrogării ordinelor anterior menționate, doar instanța de judecată mai are posibilitatea încadrării muncii prestate în perioada 18 martie 1969—1 aprilie 2001 în grupa superioară de muncă, însă numai în cadrul unei proceduri judiciare, în urma administrării probelor.

49. Ceea ce s-a întâmplat, în fapt, ulterior pronunțării sentinței civile prin care s-a luat act de acordul de mediere, a fost ca angajatorul să procedeze benevol la noi încadrări în grupa superioară de muncă, în afara procedurii reglementate de Ordinul nr. 50/1990, ținând cont de natura juridică de contract a acestei sentințe.

50. Or, în lipsa urmării de către partenerii sociali a procedurilor administrative cu caracter obligatoriu reglementate de Ordinul nr. 50/1990 și, ulterior, de Ordinul nr. 125/1990, verificarea îndrituirii unui salariat la beneficiul grupei superioare de muncă mai poate avea loc exclusiv prin actul jurisdicțional al instanței, aceasta din urmă fiind cea care realizează însăși încadrarea activității.

51. Sub acest aspect trebuie reținut că, la nivelul anului 2015, nu mai exista un temei legal pentru angajator să suplinească neîndeplinirea procedurii speciale prevăzute de Ordinul nr. 50/1990 și să efectueze o asemenea încadrare ulterior abrogării acestui act normativ. De altfel, chiar angajatorul confirmă o atare situație, prin simplul fapt că nu a emis, în anul 2015, un act administrativ de încadrare în grupă de muncă, angajații fiind nevoiți să se adreseze instanței de judecată pentru a li se recunoaște, pe cale judiciară, beneficiul grupelor de muncă.

52. Prin urmare, instanța de trimitere a constatat că, la momentul sesizării instanței de judecată cu litigiul stins ulterior pe calea medierii, societatea angajatoare nu mai avea posibilitatea de a efectua încadrarea activității părților în grupe de muncă și, pe cale de consecință, părțile nu mai erau titularele unor drepturi și obligații de care să poată dispune prin convenție.

53. Pe de altă parte, procedura instituită de Ordinul nr. 50/1990 nu era condiționată de vreo manifestare de voință a salariatului, astfel că nu poate fi reținută incidența art. 39 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), conform căruia salariatul are dreptul la negociere colectivă și individuală sau art. 39 alin. (1) lit. i) din Codul muncii, potrivit căruia acesta are dreptul de a lua parte la determinarea și ameliorarea condițiilor de muncă și a mediului de muncă.

54. Aceste dispoziții implică, într-adevăr, faptul că legiuitorul a recunoscut posibilitatea de a supune negocierii părților și condițiile în care se execută contractul individual de muncă, dar cu privire la condițiile de lucru din timpul desfășurării/derulării relațiilor de muncă, și nu retroactiv, cu încălcarea/omiterea procedurilor impuse de lege.

55. Ca atare, în ceea ce privește încadrarea în grupa I/a II-a de muncă, acordul de mediere nesocotește dispozițiile art. 2 alin. (4) din Legea nr. 192/2006, prin eludarea dispozițiilor legale anterior menționate, ceea ce implică inclusiv un efort suplimentar al bugetului național al asigurărilor sociale.

56. Sub aspectul condițiilor speciale/deosebite de muncă, instanța de sesizare a reținut incidența Deciziei nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 10 noiembrie 2016, prin care s-a stabilit că nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data de 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, iar în ceea ce privește condițiile speciale a statuat că acest tip de acțiuni nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

57. Astfel, s-a constatat că, în anumite cauze, unitatea părâtă a obținut aviz pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale numai pentru anumite activități din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, care nu au nimic în comun cu cele desfășurate de părăți, iar lipsa avizului este confirmată chiar de mențiunile din cuprinsul adeverințelor, care, în ceea ce privește condițiile speciale, fac trimiteri numai cu caracter general la dispozițiile Legii nr. 226/2006.

58. Un alt argument pentru care instanța de sesizare consideră că nu pot face obiectul medierii litigiile privind încadrarea în grupă de muncă este acela că, anterior medierii, în unele situații, beneficiarii acestui acord și angajatorul s-au judecat și prin hotărâre judecătorească s-a constatat dreptul acestora la o altă grupă de muncă decât cea negociată.

59. Principiul puterii de lucru judecat corespunde necesității de stabilitate juridică și ordine socială, fiind interzisă readucerea în fața instanței a chestiunii litigioase deja rezolvate. Prin urmare, instanța investită cu soluționarea unei cereri are obligația de a respecta chestiunile litigioase care au fost deja

tranzate printr-o altă hotărâre, înzestrată cu putere de lucru judecat, situație în care nu mai poate face evaluări proprii asupra acestei chestiuni, ci ea constituie premisa demonstrată de la care trebuie să pornească și pe care nici nu o poate ignora.

60. În condițiile în care, printr-o hotărâre care beneficia de putere de lucru judecat, s-a statuat de către instanța de judecată că salariatul/fostul salariat era îndreptățit să beneficieze de grupa I/a II-a de muncă într-un anumit procent pentru activitatea prestată în cadrul unității pârâte, a se stabili printr-un acord de mediere încheiat ulterior între aceleași părți și pentru aceleași perioade îndreptățirea salariaților/foștilor salariați la o altă grupă de muncă înseamnă a se aduce atingere celor statuate cu putere de lucru judecat în prima hotărâre, lucru care nu este posibil.

61. Pentru aceste considerente, instanța de sesizare a constatat că acordul de mediere a fost încheiat în fraudă terțului — casa teritorială de pensie, conducând la prejudicierea bugetului asigurărilor sociale, și, totodată, că acesta nesocotește dispozițiile art. 58 alin. (2), respectiv ale art. 61 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 care interzic tranzacționarea cu privire la drepturi de care părțile nu pot dispune, potrivit legii.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

62. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, datele comunicate de instanțele naționale au relevat următoarele aspecte:

63. Curțile de Apel Timișoara, Pitești, Craiova, Constanța și Alba Iulia au comunicat că nu s-a identificat practică judiciară.

64. La nivelul Curților de Apel Oradea, Galați, București, Brașov, Cluj, Suceava, Târgu Mureș nu a fost identificată practică judiciară, însă opinia teoretică a colectivelor de judecători consultate de la curțile de apel și tribunale (cu o singură excepție, Tribunalul Giurgiu) este în sensul că negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite, nu pot face obiect al medierii în temeiul Legii nr. 192/2006.

65. Practica judiciară identificată la nivelul Curții de Apel Iași este în sensul respingerii cererii de încuviințare a acordului de mediere, apreciindu-se că nu este vorba despre drepturi de care părțile să poată dispune.

66. Instanța de sesizare — Curtea de Apel Ploiești a comunicat că, până la data sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, la nivelul Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, doar 3 completuri de apel au soluționat această problemă de drept, prin decizii definitive, în sensul că nu pot face obiect al medierii negocieri cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite.

67. Ulterior sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, toate completurile au suspendat judecata apelurilor, conform art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în această situație fiind 55 de cauze.

68. La nivelul Tribunalelor Dâmbovița și Buzău nu au fost identificate cauze în care să se pună această problemă de drept, însă opinia unanimă exprimată de judecătorii Secției I civile a Tribunalului Dâmbovița este în sensul că nu pot face obiect al medierii negocieri cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite.

69. La nivelul Tribunalului Prahova problema de drept a fost soluționată prin hotărâri definitive, în sensul că pot face obiect al medierii negocieri cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite, fiind atașate Sentința nr. 167 din 16 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 7.008/105/2013 al Tribunalului Prahova — Secția I civilă, rămasă definitivă prin nerecurare; Sentința nr. 2.994 din 5 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 5.467/105/2015 al

Tribunalului Prahova — Secția I civilă, rămasă definitivă prin Decizia nr. 374 din 23 februarie 2016 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă; Sentința nr. 3.460 din 11 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.225/105/2015 al Tribunalului Prahova — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 849 din 12 aprilie 2016 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă.

70. În cuprinsul încheierilor de sesizare, completul de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă a arătat că practica judiciară neunitară a fost înregistrată la nivelul Tribunalului Prahova, în timp ce, la nivelul Curții de Apel Ploiești, practica a fost în sensul că nu pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite, pe considerentul că, în lipsa urmărilor de către partenerii sociali a procedurilor administrative cu caracter obligatoriu reglementate de Ordinul nr. 50/1990 și, ulterior, de Ordinul nr. 125/1990, verificarea îndrituirii unui salariat la beneficiul grupei superioare de muncă poate avea loc exclusiv prin actul jurisdicțional al instanței, aceasta din urmă fiind cea care realizează însăși încadrarea activității.

71. Sub acest aspect s-a reținut că, la nivelul anului 2015, nu mai exista un temei legal pentru angajator să suplinească neîndeplinirea procedurii speciale prevăzute de Ordinul nr. 50/1990 și să efectueze o asemenea încadrare ulterior abrogării acestui act normativ, iar la momentul sesizării instanței de judecată cu litigiul stins ulterior pe calea medierii, unitatea angajatoare nu mai avea posibilitatea de a efectua încadrarea activității salariaților sau foștilor săi salariați în grupe de muncă și, pe cale de consecință, părțile nu mai erau titularile unor drepturi și obligații de care să poată dispune prin convenție.

72. În acest context s-a considerat că acordul de mediere nesocotește dispozițiile art. 58 alin. (2) și, respectiv, art. 61 alin. (1) din Legea nr. 192/2006.

73. S-a învederat și situația că, în Dosarul nr. 4.260/105/2017 și Dosarul nr. 1.959/105/2017 (aflăte pe rolul Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă), luarea hotărârii cu majoritate nu a putut avea loc și, constatându-se incidența în cauză a dispozițiilor art. 398 alin. (3) din Codul de procedură civilă, s-a dispus repunerea pe rol a cauzelor și reluarea dezbaterilor în complet de divergență.

74. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 1.883/C/2601/III-5/2018 din 24 septembrie 2018, a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedurile de unificare a practicii judiciare și jurisprudența Curții Constituționale

75. Analizând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în procedurile de unificare a practicii judiciare, au fost identificate următoarele decizii care prezintă relevanță:

76. Prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 10 noiembrie 2016, s-a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că:

„I. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, art. 29

alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 2 alin. (2), art. 3, 4, 11, 12, 15, 16 și 18 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 1—4, art. 7—9, art. 13 alin. (4) și art. 13¹ din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data de 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții.

II. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, raportate la prevederile art. 2—6, art. 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește condițiile speciale, acest tip de acțiuni nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.”

77. Prin Decizia nr. 9 din 16 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 8 noiembrie 2016, s-a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și s-a statuat că: *în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor pct. 6—8 și 12 din Ordinul nr. 50/1990, instanțele de judecată au posibilitatea analizării și constatării pe cale judiciară, ulterior abrogării acestui act normativ, a încadrării muncii prestate în perioada 18 martie 1969—1 aprilie 2001, după caz, în grupele I sau II de muncă.*

78. Prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 2 noiembrie 2016, s-au admis sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarele nr. 3.185/118/2014 și nr. 7.377/118/2014, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și s-a stabilit că: *„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările ulterioare, instanța de judecată de drept comun nu poate proceda ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamantilor și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art. 4—7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.284/2011, cu modificările ulterioare, nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale și unitatea nu este nominalizată în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.”*

79. Prin Decizia nr. 13 din 16 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 28 octombrie 2016, s-au admis sesizările formulate de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă în dosarele nr. 13.307/63/2014 și 10.630/63/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, stabilindu-se că: *„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură civilă, art. 111 din Codul de procedură civilă din 1865, art. 2.502 din Codul civil, respectiv art. 268 alin. (2) din Codul muncii, republicat, acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în grupe de muncă conform dispozițiilor Ordinului nr. 50/1990 intră în categoria acțiunilor în constatare de drept comun și sunt imprescriptibile.”*

80. În urma verificărilor efectuate nu a fost identificată jurisprudență relevantă a Curții Constituționale cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizărilor de față.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

81. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, sub aspectul dificultății chestiunii de drept care formează obiectul sesizării.

82. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, pentru ipoteza în care completul desemnat în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ar ajunge la concluzia întrunirii condițiilor de admisibilitate, opinia judecătorilor-raportori a fost că, prin raportare la prevederile Legii nr. 192/2006, nu pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

83. Examinând sesizările în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

84. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

85. Din analiza acestor dispoziții legale rezultă că, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul a instituit mai multe condiții de admisibilitate, ce trebuie îndeplinite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza care face obiectul judecății să se afle pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al unei curți de apel sau al unui tribunal;
- instanțele mai sus menționate să judece cauza în ultimă instanță;
- să existe o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate, iar aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii sau al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

86. În cauza ce face obiectul prezentelor sesizări se constată că primele trei condiții sunt îndeplinite, dată fiind existența dosarelor nr. 3.012/105/2017, nr. 3.087/105/2017 și, respectiv,

nr. 3.533/105/2017 pe rolul Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă. Aceste litigii sunt judecate în ultimă instanță, în raport cu prevederile art. 155 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, potrivit căroră, în materia jurisdicției asigurărilor sociale, împotriva hotărârilor tribunalelor se poate face numai apel la curtea de apel competentă.

87. Sesizările se referă la o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a celor trei cauze, respectiv dacă pot face obiect al medierii negocieri cu privire la încadrarea în grupele I sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite sau speciale.

88. În privința condiției referitoare la noutatea chestiunii de drept care formează obiectul sesizărilor se constată că și această cerință este îndeplinită, aspect ce decurge din faptul că această problemă nu a făcut obiectul analizei în lucrări de specialitate juridică, iar instanțele naționale nu au pronunțat hotărâri judecătorești în măsură a contura o jurisprudență constantă și continuă în materia de referință, în baza unei interpretări unitare a dispozițiilor legale care au generat chestiunea de drept a cărei rezolvare de principiu se solicită.

89. De asemenea, prevederile Legii nr. 192/2006 puse în discuție ridică probleme de interpretare, de o relativă dificultate, ce implică riscul unor dezlegări diferite ulterioare în practica judiciară, chestiunea de drept fiind de actualitate.

90. În speță, este îndeplinită situația premisă a iminenței apariției unei practici judiciare neunitare, așa cum rezultă din punctele de vedere divergente existente la nivelul instanței de sesizare.

91. În consecință, pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății și pentru prevenirea unei practici judiciare neunitare, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei rezolvări de principiu.

92. Nu în ultimul rând, este îndeplinită și cerința ca, asupra respectivei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

93. În consecință, se constată că, în cauză, sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în discuție.

94. Asupra fondului sesizărilor se constată că, pentru perioada 1969—1990, reglementată prin Ordinul nr. 50/1990, precum și pentru perioada 1990—2001, reglementată prin Ordinul nr. 125/1990, încadrarea activității salariaților în grupe de muncă trebuia realizată de către angajator după desfășurarea unei proceduri administrative, potrivit acestor ordine.

95. În cazul în care nu exista o încadrare preexistentă menționată în carnetul de muncă, cu indicarea textului din ordin în baza căruia s-a făcut încadrarea în conformitate cu documentele primare existente la angajator, pentru a suplini eventualele omisiuni ale acestor mențiuni din carnetul de muncă a fost emis Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 590/2008 pentru aprobarea Procedurii privind modul de întocmire și eliberare a adeverințelor prin care se atestă activitatea desfășurată în locuri de muncă încadrate în grupele I și/sau a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, necesare stabilirii și/sau modificării drepturilor de pensie în conformitate cu prevederile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare.

96. Potrivit acestui ordin, adeverințele trebuie întocmite și eliberate de către angajator sau deținătorul de arhivă, în conformitate cu un model prevăzut în anexa acestui ordin, pe baza documentelor verificabile, aflate în evidența acestora, cu

indicarea actului normativ care, anterior datei de 1 aprilie 2001, a constituit temei juridic pentru încadrarea în grupa superioară de muncă și actul administrativ emis de unitate (proces-verbal, decizie, tabel, hotărâre a consiliului de administrație și a sindicatului privind nominalizarea persoanelor încadrate în grupe superioare de muncă, pontajele lunare etc.).

97. Potrivit art. 158 alin. (4) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, adeverințele care atestă încadrarea în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă sunt valorificate numai în situația în care au fost emise în conformitate cu legea, pe baza unor documente verificabile, dar întocmite anterior datei de 1 aprilie 2001.

98. De asemenea, conform art. 126 alin. (1) din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 257/2011, cu completările ulterioare, adeverințele prin care se atestă faptul că în anumite perioade, anterioare datei de 1 aprilie 2001, unele persoane și-au desfășurat activitatea în locuri de muncă încadrate în grupele I și/sau a II-a de muncă se întocmesc potrivit unui model prevăzut într-o anexă (nr. 14), dar numai pe baza unor documente verificabile, aflate în evidențele angajatorilor sau ale deținătorilor legali de arhive.

99. Ca atare, confirmarea acestei stări de fapt poate fi efectuată numai în baza unor documente din care rezultă încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă, întocmite anterior datei de 1 aprilie 2001.

100. Prin urmare, angajatorul nu poate să ateste încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă, anterior datei de 1 aprilie 2001, dacă în evidențele sale nu există documente din care să rezulte acest fapt.

101. În situația unei încadrări preexistente, angajatorul ar putea să elibereze o adeverință în acest sens, dar, în lipsa unei asemenea încadrări, situație ce se regăsește și în speța de față, încadrarea salariaților în grupa I și/sau a II-a de muncă nu mai putea fi analizată decât pe calea unei acțiuni în justiție.

102. Ca atare, în legătură cu aceste drepturi, părțile nu pot dispune retroactiv, aceasta însemnând că, în cazul întrunirii condițiilor legale pentru acordarea grupei, angajatorul trebuia să înscrie aceste mențiuni fie în carnetul de muncă, fie să elibereze o adeverință în acest sens, iar în cazul neîndeplinirii condițiilor trebuia să refuze efectuarea mențiunilor.

103. Faptul că angajatorul putea emite o adeverință constatatoare a beneficiului încadrării în aceste grupe de muncă nu înseamnă că dreptul la care se referă acesta este un drept de care părțile ar putea dispune, acest aspect rezultând și din considerentele Deciziei nr. 9 din 16 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în care, la paragraful 47, se face trimitere la această adeverință ca la un înscris probator.

104. Tot din această decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii rezultă că neparcurgerea procedurii legale de încadrare a salariaților în condiții deosebite de muncă, corespunzătoare grupei I și/sau a II-a de muncă, fie pentru că angajatorul a considerat că locurile de muncă din unitate nu îndeplinesc aceste condiții, fie pentru că a ignorat legea pe perioada de valabilitate a ordinului, poate fi suplinită, pe cale jurisdicțională, prin promovarea unei cereri în justiție de către fostul salariat, în contradictoriu cu angajatorul și calificată ca un conflict supus jurisdicției muncii, în situația premisă a ocupării de către acesta a unui loc de muncă sau a desfășurării unei activități dintre cele enumerate limitativ în anexele Ordinului nr. 50/1990 sau ale Ordinului nr. 125/1990.

105. Condițiile concrete ale activității și justificarea motivelor pentru care angajatorul nu a procedat la evaluarea locului de muncă sau la nominalizarea salariatului, cu consecința juridică a neîncadrării locului de muncă ocupat în grupa I și/sau a II-a de muncă, pot fi examinate în cadrul procedurii judiciare.

106. Ca atare, ulterior abrogării Ordinului nr. 50/1990 și, respectiv, Ordinului nr. 125/1990, doar o instanță de judecată mai are posibilitatea încadrării muncii prestate în perioada 18 martie 1989—1 aprilie 2001 în grupa superioară de muncă, or, în speța de față, ulterior pronunțării sentinței civile prin care s-a luat act de acordul de mediere, angajatorul a procedat, în mod benevol, la noi încadrări în grupa I și/sau a II-a de muncă, în afara procedurii reglementate de ordinele mai sus amintite.

107. La nivelul anului 2015 nu mai exista un temei legal pentru angajator pentru a suplini neîndeplinirea procedurii speciale prevăzute de Ordinul nr. 50/1990 și să efectueze o asemenea încadrare ulterior abrogării acestui act normativ, astfel că, la momentul sesizării instanței de judecată cu litigiul stins, ulterior, pe calea medierii, angajatorul din speța de față nu mai avea posibilitatea de a efectua încadrarea activității părților în grupe de muncă, cu consecința că părțile nu mai erau titularile unor drepturi și obligații de care să poată dispune prin convenție.

108. Totodată, procedura instituită de Ordinul nr. 50/1990 nu era o procedură condiționată de vreo manifestare de voință a salariatului, astfel că nu sunt incidente nici prevederile art. 39 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, potrivit cărora salariatul are dreptul la negociere colectivă și individuală, dar nici ale art. 39 alin. (1) lit. i) din același act normativ, potrivit cărora salariatul are dreptul de a lua parte la determinarea și ameliorarea condițiilor de muncă și a mediului de muncă.

109. Aceasta înseamnă că legiuitorul a recunoscut posibilitatea pentru părțile unui contract de muncă de a negocia condițiile în care se execută contractul individual de muncă, dar numai cu privire la condițiile de lucru din timpul derulării relațiilor de muncă, și nu retroactiv, cu încălcarea procedurilor imperative prevăzute de lege.

110. Prin urmare, acordul de mediere din speța de față încalcă dispozițiile art. 2 alin. (4) din Legea nr. 192/2006, deoarece eludează dispozițiile legale mai sus menționate.

111. În ce privește condițiile deosebite sau speciale de muncă are incidență și Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, care, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 2 alin. (2), art. 3, 4, 11, 12, 15, 16 și 18 din Hotărârea

Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 1—4, art. 7—9, art. 13 alin. (4) și art. 13¹ din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit că nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data de 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, iar în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, raportate la prevederile art. 2—6, art. 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește condițiile speciale a statuat că acest tip de acțiuni nu este deschis, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

112. În altă ordine de idei, un alt argument pentru care se poate considera că nu pot face obiect al medierii litigiile privind încadrarea în grupe de muncă este acela că, anterior medierii, în unele situații, beneficiarii acordului de mediere și angajatorul s-au judecat, iar printr-o hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat dreptul acestora la o altă grupă de muncă decât cea negociată.

113. Ca atare, în condițiile în care, printr-o hotărâre care beneficiază de putere de lucru judecat, s-a statuat că salariatul era îndreptățit să beneficieze de grupa I și/sau a II-a de muncă într-un anumit procent pentru activitatea prestată la angajator, nu se mai poate stabili printr-un acord de mediere, încheiat ulterior, între aceleași părți și pentru aceleași perioade de timp, îndreptățirea salariaților/foștilor salariați la o altă grupă de muncă.

114. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizările conexe formulate de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă, în dosarele nr. 3.012/105/2017, nr. 3.087/105/2017 și nr. 3.533/105/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că, prin raportare la prevederile Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, nu pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

